

หัวใจที่ซ่อนรักกับคดีฆาตกรรมที่ต้องไขคำตอบ

The Hidden Love

ใจร้าย พ่ายรัก

บองบวัณกุล่องเล็ก

1

พี่น้องคีโ

หญิงสาวตรงหน้ามีเรือนร่างที่น่าหลงใหลชวนสะกด
สายตา...

มือหนาเซยคางมนให้หันมาสบตากัน ก่อนจะไล่สายตาเพ่งพิศ
ทุกสัดส่วนบนใบหน้าवलอย่างพิจารณา คิ้วเรียวสวยเข้ากับโครงหน้า
หวานละมุน จมูกโด่งเชิดร้นรับกับริมฝีปากหยักได้รูป ขณะดวงตาที่
มองสบกันดูสดใสไร้เดียงสา ทว่าก็แฝงความเย้ายวนอยู่ในที่

สวย...

สวยจนไม่อาจละสายตาไปได้เลย...

ผิวแก้มนวลหอมสดชื่นเหมือนกลิ้งกุหลาบยามเช้า แม้จะสัมผัส
เธออย่างละมุนละไม ค่อยเป็นค่อยไป แต่พอความหวานล้ำเริ่ม
แทรกซึมสู่ประสาทสัมผัส ชายหนุ่มก็รู้สึกเหมือนจะเสียการควบคุม

อยาก...

อยากรู้จักเธอมากกว่านี้...

มือหนารั้งท้ายทอยของหญิงสาวให้เงยขึ้น บดเบียดริมฝีปาก
ร้อนเข้าหาอย่างล้าลึกและแรงเร็ว พอเธอเผยปากตอบสนอง ปลาย
ลิ้นหนาที่ดันดันเข้าไปเกี่ยวกระหวัดกับลิ้นเล็ก กวาดชิมความหวาน
ไปทั่วโพรงปากนุ่มอย่างเพลิดเพลิน

จูบเธอลึกขึ้น...

ลึกขึ้นเรื่อย ๆ

ทว่าชายหนุ่มสัมผัสได้ว่าหญิงสาวดูไม่ประสีประสา กับเรื่องนี้
เล็กน้อยๆ ตอบรับกันอย่างกล้าๆ กลัวๆ แต่ความกระตือรือร้นใน
การเรียนรู้ก็ทำให้อดไม่ได้ที่จะปรนเปรอเธออย่างมันเจี้ยว

ทั้งสอดปลายลิ้นเข้าไปตริตริ่ง...ยั่วเย้า

ทั้งขบเม้มปากอ้อมอย่างเร้าร้อน...หิวกระหาย

จูบแนบแน่นราวกับจะสูบวิญญาณเธอให้กลายเป็นของเขา

มือหนาเลื่อนไปปลดตะขอบราเซียร์ออก แววดาสดวงวามยาม
เห็นเนินเนื้อขาวอมชมพูที่ซุกซ่อนอยู่ใต้ผิวนวลเนียนละเอียดชวนให้นึก
อยากใช้ฝ่ามือลูบไล้ไปทั่ว โดยเฉพาะอ้อมที่ขึงไม่ทันได้ลองสัมผัส ก็
มั่นใจว่าจะเต็มไม้เต็มมือและเข้ากันดีกับอู้งปากของเขา

สวย...

สวยไม่มีที่ติ

ชายหนุ่มไม่รอช้าที่จะแตะปลายลิ้นลงไปบนปลายยอด ไล่เลีย
เบาๆ ที่ละข้างราวกับจะทำความรู้จัก ผิวของเธอมลละมุนไม่ต่างจาก
ที่จินตนาการไว้ ยิ่งได้ลิ้มกินก็ยิ่งคลั่งไคล้ ทำให้นึกสงสัยว่าตรง...ส่วน
นั้นของเธอจะหวานฉ่ำขนาดไหน

“อ๊ะ...”

ชายหนุ่มละจากการคลอเคลียออกสวยมามองสีหน้าของคนใต้
ร่าง ความกังวลที่แฝงอยู่บนใบหน้าวอล ทำให้มือหนาลูบเส้นผมนุ่ม
เบาๆ ราวกับปลอบประโลม

“คุณเกร็ง...”

“ฉันท...”

รอยเอ็นดูปรากฏชัดบนใบหน้าคมคาย แม้จะไม่แนใจนัก แต่
ชายหนุ่มพอเดาได้ว่าอีกฝ่ายอ่อนประสบการณ์กับเรื่องนี้ เขาแตะ

ปลายยอดสีทับทิมด้วยข้อนิ้วก่อนจะสะกิดเบาๆ พอเห็นว่าตุ่มโตแต่จะ
ข้างแข็งซึ้งก็เข้าครอบครองด้วยปาก ทั้งดูดทั้งเลียจนเปียกฉ่ำไปทั้งสอง
ข้าง

“อ้อ...คุณ”

ดูเหมือนว่าเธอจะชอบ...

เสียงหวีดร้องอย่างสุขสมดังก้องไปทั่วห้องนอนที่เงียบสงบ ร่าง
เล็กแอ่นกายเข้าหากันอย่างเปลือยไผล ชายหนุ่มมองสายตาที่วาวโรจน์
นั้นอย่างย่ำใจโดยที่ปากและลิ้นก็ยังทำงานไม่หยุด

“ฮะ...”

“ชอบให้ทำแบบนี้สินะครับ”

หญิงสาวไม่ตอบ ทว่าดวงตาที่เปิดเปลือยทุกสิ่งบอกชัดว่าเธอ
พอใจกับการปลุกเร้าของเขา ร่างสูงเคลื่อนไพบหน้าไปดริมฝีปากล่าง
ที่เผยขึ้นอีกครั้งก่อนจะชอกซอนลื่นเข้าไปรูกได้ ขณะที่มือก็บีบคลั้น
อกนุ่มไปมาอย่างเพลิดเพลีน

ดี...

ดีเป็นบ้า

ดีจนไม่น่าเชื่อว่าเขากับเธอจะเฟื่องทำเรื่องนี้ด้วยกันครั้งแรก

ตอนที่ได้เห็นหญิงสาวในงานเลี้ยง ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนถูก
มนตร์สะกดเข้าครอบงำ แท้ทั้งสองข้างก้าวเข้าไปหาเธอพร้อมความ
รู้สึกปั่นป่วนในช่องท้อง คนอย่าง ดลธิ์ พฤษขันธ์ ไม่เคยต้องเข้าหา
ใครก่อน เพียงแค่กระดิกนิ้วก็ได้ทุกอย่างตามต้องการ ทว่าผู้หญิงคน
นี้เป็นคนแรกที่ทำให้เขายอมผืนกฎตัวเองแบบนี้

เพราะอะไรกันนะ

“คุณ...คุณคะ”

“ครับ?”

“ข้า...ข้ากว่านี้ได้ไหม”

หญิงสาวหลบหายใจถี่ระรัว ริมฝีปากอึดบวมแฉ่จากการจูบ
มาราธอนของเขา แม้จะรู้สึกมีนเมาอยู่บ้างเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่
ดลธีมันั่นใจว่าตัวเองจะไม่ลืมเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้เป็นอันขาด

คืนที่จะได้ ‘รัก’ หญิงสาวที่เหมือนนางฟ้านางสวรรค์

คืนที่ได้ฟังเสียงครางอย่างไพเราะจากผู้หญิงที่ถูกใจตั้งแต่แรก

พบ

คืนที่จะไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต...

“ข้ากว่านี้หน่อยนะคะ...”

ดลธียิ้มพรวน มือหนาปลดตะขอกางเกงโดยที่สายตาก็ยังมอง
คนที่นอนระทดระทวยตาไม่กะพริบ เขารั้งมือเล็กตึงไว้เหนือศีรษะ
ก่อนจะลดสายตาลงมองอะไรบางอย่างที่กำลังขยับขยายอย่างต่อเนื่อง
แล้วส่ายหน้าซ้ำๆ

ไม่...

ไม่ได้หรอก

ตัวตนของเขารอนานกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว

“นะคะ... ข้ากว่านี้หน่อยนะ”

ริมฝีปากหยักได้รูปบดคลึงกลีบปากเล็กแทนคำตอบ เขาหลับตา
ฟังเสียงครางอื้อในลำคอด้วยหัวใจที่สั่นเทิ้มไปด้วยเพลงปรารภนา
ขณะที่มือหนาสัมผัสได้ถึงความฉ่ำเยิ้มที่หลังรินออกมาจากกายบาง

ยิ่งเธอหลบหลีก เขายิ่งรุกไล่ พอเธอเคลิบเคลิ้ม เขายิ่งบดขยี้
ทุกการปลุกเร้าของเขาเรียกเสียงครางจากคนใต้ร่างได้ดี

“อื้อ...”

ไพเราะ...

ไพเราะมาก...

เสียงหวานๆ ของเธอดังกังวานราวกับบทเพลงแห่งสวรรค์

“ฮะ... คุณ”

“รู้ไหมว่าคนที่ซ้าก็คือผม...”

“คะ?”

ร่างสูงผละมามองแววตาที่สะท้อนไปด้วยไฟพิศวงสออย่าง
หลงใหล ภาพที่อยู่ตรงหน้างดงามยิ่งกว่าภาพวาดของจิตรกรเอก
คนใดในโลก ยิ่งเห็นว่าเรือนร่างอันอ่อนแออันบิดเร่าพลางมองเขาอย่างไม่
เข้าใจ รอยยิ้มชั่วร้ายก็ยังฉายชัดบนใบหน้าคมคาย

คนที่เรารู้ชื่อเธอต่างหาก...

เธอสุขสมนำหน้าเขาไปก่อนแล้ว

“อดใจรอหน่อยนะครับ...”

ดลียัมชิดผิวแก้มนวล นัยน์ตาสีนิลพราวระยิบอย่างพึงใจกับ
ความหอมละมุนที่ยังติดตรึงที่ปลายจมูก ก่อนที่เขาจะเลื่อนริมฝีปาก
ไปกระซิบที่ข้างหูเล็กด้วยเสียงแหบพร่า

“คืนนี้ผมจะสอนคุณทุกอย่างเลย...”

ก่อนหน้านั้นไม่กี่ชั่วโมง...

ร่างสูงโปร่งของหญิงสาวในชุดราตรีเข้ารูปสวาททำอย่างมาดมั่น
ตรงไปยังประตูทางเข้าของโรงแรมหรูแห่งหนึ่งย่านทองหล่อ ผิวกาย
ของเธอขาวสว่าง แล้วยิ่งดูเปล่งประกายเมื่ออยู่ในชุดสีกรมท่า แม้จะ
มีหน้ากากแพนซีปกปิดใบหน้าส่วนบนเอาไว้ ทว่าก็ไม่สามารถเก็บซ่อน
ความงดงามที่อยู่ภายใต้หน้ากากนั้นได้เลย

“สวัสดิ์ค่ะ ได้นำการ์ดเชิญมาด้วยไหมคะ”

ร่างบางค้อมหัวน้อยๆ รับคำถามของพนักงานสาวก่อนจะส่ง
การ์ดในมือให้อีกฝ่าย แล้วจึงเดินตามพนักงานอีกคนเข้าไปด้านใน

“ยินดีต้อนรับสู่โลกนิทานที่คุณคือผู้เขียนบทค่ะ ขอให้สนุกกับ
งานในวันนี้ค่ะ”

แพรวไพลินยิ้มบางให้คนพูด เมื่อพนักงานต้อนรับผละไปแล้ว

หญิงสาวก็กวาดสายตาไปรอบๆ ห้องแกรนด์บอลรูมที่ตกแต่งเป็นธีมโลกนิทานอย่างพิถีพิถัน งานเลี้ยงขอบคุณลูกค้าระดับท็อปสเปนเดอร์ของห้างสรรพสินค้ายักษ์ใหญ่ออย่างดิเอ็มเมอรัล มีแขกที่ได้รับเชิญเพียงยี่สิบคนเท่านั้น แต่ละคนล้วนอยู่ในตระกูลมหาเศรษฐีที่ร่ำรวยติดอันดับท็อปเท็นของประเทศ ไม่ก็เป็นผู้บริหารของนักการเมืองและข้าราชการระดับสูง แน่แน่นอนว่าพวกเขามีหน้าที่การงานและฐานะทางสังคมอยู่ในระดับที่ดีมาก

แตกต่างจากเธอโดยสิ้นเชิง...

แพรวไพลินเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งที่คงไม่มีวันได้รับเชิญให้มางานเลี้ยงแบบนี้ เงินเก็บทั้งชีวิตรวมกันยังไม่เท่ารายได้ปีหนึ่งของพวกเขาคนใดคนหนึ่งเลยด้วยซ้ำ

และสาเหตุที่เธอปลอมตัวมาที่นี่ ก็เพราะต้องการสืบเรื่องราวบางอย่างจากใครบางคนที่เป็นหนึ่งในแขกของงาน...

คิมหันต์ พฤษะดำรง

นักแสดงหนุ่มรุ่นใหม่ของไฟแรง ลูกชายคนโตของพัลลภและอิชยา พฤษะดำรง คณะกรรมการบริหารของดีพีโกลบอลมีเดีย บริษัทที่ผลิตและจัดจำหน่ายสื่อบันเทิงรูปแบบต่างๆ

ทว่าเธอเป็นเพราะคนที่มาร่วมงานล้วนสวมหน้ากากแพนซีเพื่อปกปิดใบหน้าของตัวเอง รวมทั้งต้องตั้งชื่อแฝงตามตัวละครในนิทาน แพรวไพลินจึงต้องใช้ความพยายามในการมองหาบุคคลเป้าหมาย โดยที่เธอเองก็เลือกใช้นามแฝงว่าอลิส เด็กสาวที่หลงเข้าไปอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์และพบกับสิ่งมีชีวิตประหลาดมากมาย

ไม่ต่างจากสถานการณ์ของเธอในตอนนี้นะเลย...

“เจอผู้ชายคนนั้นหรือยังจ๊ะ”

พลอยพรรณถามผ่านหูฟัง ขณะที่แพรวไพลินรีบแก้เครื่องดื่มที่บริการนำมาเสิร์ฟคนในงาน ก่อนจะเดินไปหลบข้างเสาที่เกาะสลักเป็น

ลายดอกกุหลาบ

“ยังเลย ทางแกละ เจอหรือยัง”

“กำลังหาอยู่ แต่ยากมากเลย คนในงานเล่นใส่หน้ากากกันแบบนี้”

“แล้วแสบเข้าไปดูระบบลงทะเบียนได้ไหม”

“ในระบบไม่มีระบุชื่อจริงแสบเลย มีแต่นามสกุลกับนามแฝง เจ้จำได้ไหมว่าคิมหันต์นามสกุลอะไร”

“ฟูกษดาร์” เธอตอบพลางค้อมหัวทักทายชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีเข็มกลัดชื่อปีเตอร์ แพนติดอยู่ที่ชุดสูท

“เจอแล้ว! นามแฝงของคิมหันต์คือพิน็อคคิโอ!”

“พิน็อคคิโอ?”

“ใช่เจ้ เจ้ลองเดิหาดูอีกทีนะ เดี่ยวหนูจะดูภาพจากกล้องวงจรปิดต่อ”

หญิงสาวพิมพ์ำขอบคูนอีกฝ่ายก่อนจะมองไปรอบๆ พอลงนับจำนวนแขกที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของห้างสรรพสินค้าหรือพนักงานของโรงแรมแล้ว ก็ดูเหมือนว่าจะมีสมาชิกที่ไม่อยู่ในห้องนี้ถึงสามคน ซึ่งก็ไม่ว่าคิมหันต์อยู่ในกลุ่มนี้หรือไม่

แพรวไพลินเดินไปนั่งที่บาร์เครื่องดื่มก่อนจะสั่งค็อกเทลแก้วโปรดของตัวเองพร้อมลอบสังเกตพฤติกรรมของแขกที่มาร่วมงานไปด้วย คนส่วนใหญ่กำลังเต้นอย่างสนุกสนานอยู่หน้าเวที และมีอีกไม่น้อยที่กำลังนั่งพูดคุยกันตามมุมมืด

หลังจากที่ศึกษาประวัติส่วนตัวและนิสัยใจคอของคิมหันต์ผ่านบทความ คลิปสัมภาษณ์ รวมทั้งข่าวต่างๆ ที่ปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์ แพรวไพลินสรุปได้ว่าเป้าหมายของเธอเป็นคนหน้าตาดี เขาสูงถึงร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร และมีผิวขาวจัดตามแบบฉบับคนไทยเชื้อสายจีน นอกจากนี้ก็ยังเป็นคนพูดเก่ง มีคารม

คมคาย จึงมักดึงดูดผู้คนให้เข้าหาอยู่เสมอ

ดูเหมือนนิสัยของคิมหันต์จะเปลี่ยนไปจากแต่ก่อนมากทีเดียว
แต่ไม่ใช่แค่เขาหรอกที่เปลี่ยนไป

เธอเองก็เปลี่ยนแปลงไปมากเหมือนกัน

หญิงสาวทวนลักษณะของนักแสดงหนุ่มในใจ สันนิษฐานว่า
ชายหนุ่มไม่ได้อยู่รวมกลุ่มกับคนที่กำลังกระโดดโลดเต้นหน้าเวที
เพราะพวกเขาไม่ได้มีความสูงและสีผิวตรงตามข้อมูลที่ได้รับ ส่วนที่ยืน
สนทนากันตามมุมต่างๆ ก็เดาไม่ได้ว่ามีเจ้าตัวอยู่ในนั้นหรือไม่

ร่างบางเคาะนิ้วกับโต๊ะอย่างใช้ความคิด ตั้งใจว่าถ้าหมดแก้วนี้
แล้วจะไปเดินดูรอบๆ เพื่อแอบสังเกตรูปลักษณ์และนามแฝงที่ติดอยู่
บนชุดของแขกคนอื่นๆ ทว่าจู่ๆ เสียงของใครบางคนก็ดังขึ้น

“ขอคอสโมโพลิแทนให้คุณผู้หญิงท่านนี้อีกแก้วครับ”

แพรวไพลินละลายตาจากเครื่องดื่มตรงหน้า ก่อนจะหันไปมอง
คนที่ก้าวมานั่งข้างกัน พอเห็นป้ายชื่อที่ติดอยู่ที่ปกเสื้อของเจ้าตัวด้วย
แล้ว ดวงตาคู่สวยก็เบิกกว้างอย่างตกใจ

พิน็อคคิโอ

“เจอแล้ว! นามแฝงของคิมหันต์คือพิน็อคคิโอ!”

แสดงว่าผู้ชายคนนั้นคือ...คิมหันต์ พฤทธดำรงนั้นหรือ

ร่างบางพยายามข่มความตื่นเต้นไว้ภายในแล้วทำเป็นหม่นแก้ว
เหล้าทรงสูงในมือเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ ดูเหมือนวันนี้โชคจะเข้าข้าง
เธออยู่บ้าง ถึงได้ส่งบุคคลเป้าหมายมาให้ถึงที่แบบนี้

“คุณคงจะชอบดื่มคอสโมโพลิแทน”

“แล้วคุณล่ะคะ ชอบดื่มอะไร” หญิงสาวถามกลับพลางหันไป
สบตากับอีกฝ่ายอย่างตรงไปตรงมา ผิวกายของคนตรงหน้าขาวจัด
ความสูงก็น่าจะเกือบร้อยเก้าสิบเซนติเมตร ลักษณะใกล้เคียงกับ
คิมหันต์ พฤทธดำรง อยู่ไม่น้อย ขณะที่มุมปากของชายหนุ่มยกสูงขึ้น

ก่อนที่จะเขาจะพูดกับบาร์เทนเดอร์โดยไม่ละสายตาจากเธอว่า

“ขอเดอร์ดี มาร์ตินีครับ”

แพรวไพลินหื้ตามองคนตัวโตอย่างพิจารณา ดูเหมือนชายหนุ่มกำลังประกาศว่าตัวเองคอแข็งกว่าที่เธอคิด เป็นที่รู้กันดีว่าเดอร์ดี มาร์ตินีมีปริมาณแอลกอฮอล์สูงกว่าค็อกเทลประเภทอื่น และคอสมโพลิแทนของเธอก็ดูเป็นเด็กน้อยไปเลยเมื่อเทียบกับเครื่องดื่มของเขา

น่าหมั่นไส้จริงๆ

หญิงสาวละสายตาจากอีกฝ่ายมาองน้ำสีแดงสดที่บริกรหนุ่มเสิร์ฟให้ อมยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นกุหลาบแดงที่ประดับมากับแก้ว เธอชอบสไตล์การตกแต่งของบาร์ที่ประดับด้วยภาพวาดดอกไม้หลากหลายชนิด แถมยังมีกลิ่นหอมของดอกกุหลาบที่เธอชอบ แม้จะเป็นอินโทรเวิร์ตที่ชอบดื่มเงียบๆ คนเดียวที่บ้านมากกว่าไปสังสรรค์กับคนอื่น แต่บรรยากาศของงานเลี้ยงนี้ก็สร้างความผ่อนคลายให้เธอไม่น้อย

“ไม่ออกไปสนุกเหมือนคนอื่นหรอกครับ”

แพรวไพลินเบือนหน้าไปมองคนถาม แล้วเห็นว่าสายตาของอีกฝ่ายมองไปยังลานกว้างที่สมาชิกส่วนใหญ่ยังคงเดินอย่างเมามันกันอยู่ตรงนั้น

“ฉันไม่ชอบความวุ่นวายค่ะ”

“ผมก็เหมือนกัน การต้องมางานแบบนี้ไม่ใช่แนวของผมเลย”

หญิงสาวเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ เธอรู้มาว่า คิมหันต์ พฤษณ์ดำรงเป็นตัวพ่อเรื่องวงการปาร์ตี้ เขามีความสุขที่ถูกรายล้อมด้วยผู้คนมากมาย การที่ชายหนุ่มเอ่ยปากว่าไม่ชอบเข้าสังคม ดูจะขัดกับข้อมูลที่มีเธอมีอยู่ไม่น้อย

หรือเขาจะโกหก เพราะไม่อยากให้เธอรู้ตัวตนที่แท้จริง

“ว่าแต่ทำไมคุณถึงเลือกเป็นอลิซเหรอครับ”

“อลิซเป็นตัวละครที่ฉันชอบค่ะ...” หญิงสาวตอบโดยไม่ละ

สายตาจากแก้วเครื่องดื่มตรงหน้า “เธอคือเด็กที่เรียนรู้ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พยายามตามหาเส้นทางของตัวเอง รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนไปในแต่ละครั้ง แม้จะต้องหลงอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์ที่ไม่รู้ว่าจะได้ออกไปเมื่อไหร่ก็ตาม...”

นัยน์ตาสีเข้มมองเสื้อยวหน้าवलของคนเล่าด้วยสายตาที่อ่อนลง น้ำเสียงของอีกฝ่ายอ่อนหวาน นุ่มนวล คล้ายกับเธอกำลังเล่านิทานก่อนนอนให้เด็กน้อยอย่างเขาฟัง

“ถึงจะไม่รู้ว่าเส้นทางข้างหน้าจะเป็นยังไง ต้องเจอกับสิ่งมีชีวิตประหลาดอีกมากมายแค่ไหน แต่อลิซก็เลือกที่จะเผชิญหน้าอย่างเข้มแข็ง เพราะเธอเชื่อว่าบนโลกนี้ ไม่มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้...”

“น่าสนใจดีนะครับ”

“แล้วคุณล่ะคะ ทำไมถึงเป็นพี่น้องคิโ”

“เพราะผมไม่ใช่เด็กดีละมั้ง” ชายหนุ่มตอบเสียงทุ้มก่อนจะยกแก้วมาร์ตินี่ขึ้นจิบ

แม้จะมีหน้ากากแฟนซีเป็นปราการขวางกั้น แต่แพรวไพลินก็พอสังเกตได้ว่าอีกฝ่ายสนุกที่ได้ดื่มกับเธอ ดวงตาของเขาเปล่งประกายระยิบระยับ ใบหน้าส่วนที่ไม่ได้ปกปิดด้วยหน้ากากแดงชานเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์

“คงจะยากสักหน่อย ถ้าอยากหาความจริงจากปากผม...”

ริมฝีปากสีแดงสดเหี่ยดยิ้มน้อยๆ อย่างนิกหนั ยิ้มเห็นท่าทางมันอกมั่นใจของอีกฝ่ายแล้ว ก็ยังอยากรู้ว่าพี่น้องคิโคนนี้ จะเก่งจริงอย่างที่ปากพูดไหม

“ถึงพี่น้องคิโจะชอบโกหก แล้วยังแอบอ้างเอาของของคนอื่นมาเป็นของตน แต่เขาไม่ใช่คนเลวร้ายหรอกนะคะ พี่น้องคิโก็คือเด็กคนหนึ่ง เขาต้องการเวลาในการเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับโลกใบนี้...”

“คุณไม่คิดว่าการโกหกเป็นสิ่งที่ผิดเหรอครับ”

“ฉันคิดว่าทุกอย่างอยู่ที่เจตนาค่ะ” ร่างบางตอบพลางไล่ปลายนิ้วไปตามขอบแก้ว “บางครั้งเราโกหกเพื่อปกป้องคนอื่น บิดเบือนเพื่อไม่ให้ใครเดือดร้อน ปกปิดตัวตนเพื่อพิสูจน์ความจริงบางอย่าง สิ่งสำคัญคือเราต้องรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร และยอมรับผลของการกระทำนั้นให้ได้...”

“นั่นสินะ...” ชายหนุ่มพูดพลางยื่นแก้วเหล้ามาชนกับเธอ สายตาคล้ายกับกำลังชอบใจอะไรบางอย่าง “ผมไม่เคยคิดแบบนี้มาก่อนเลย...”

แพรวไพลินดื่มคอสโมโพลิแทนจนหมดแก้ว ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมตัวเองถึงได้พูดเยาะนัยๆ ทั้งๆ ที่ถ้าไม่ใช่คนสนิท เธอแทบจะไม่ต่อบทสนทนาเลยด้วยซ้ำ แล้วยิ่งตอนนี้อีกฝ่ายเป็นแค่คนแปลกหน้า แถมยังเป็นเป้าหมายในการสืบคดี แล้วทำไมเธอถึงได้คุยกับเขาถูกคือนักจริงๆ แล้วการใส่หน้ากาก แท้จริงแล้วก็คือการถอดหน้ากากเองสินะ

เธอถอดหน้ากากของตัวเองออกเพื่อค้นหาความจริงที่ซ่อนอยู่ในตัวตนของเขา

“ว่าแต่ชอบดอกไม้หรือครับ ผมเห็นคุณมองดอกไม้ที่ประดับอยู่ทั่วงานเลย ในแก้วนั้นก็ด้วย...”

หญิงสาวชะงักกับความช่างสังเกตของชายหนุ่ม ดูเหมือนทุกการกระทำของเธอจะอยู่ในสายตาของคิมหันต์อยู่ตลอด เธอจะคิดว่าเขาเป็นแค่ผู้ชายกะล่อนจอมเสเพลไม่ได้แล้ว

“รู้ไหมคะว่าดอกไม้แต่ละชนิดล้วนมีความหมายในตัวเอง...”

คู่สนทนาดลแก้วในมือลงพลางขมวดคิ้วเป็นเชิงถาม ขณะที่ดวงตาคู่สวยมองไปทางภาพวาดดอกไม้ที่ประดับอยู่บนกำแพงด้านหลังของเขาแล้วพูดต่อ

“สแนปดราคอนแสดงถึงความแข็งแกร่ง เด็ดเดี่ยว แต่อีกความ

หมายหนึ่งหมายถึงการหลอกหลวงและเสแสร้ง...”

มุมนปากของคนฟังยกสูงขึ้น ก่อนที่ดวงตาของหญิงสาวจะเลื่อนไปที่ภาพวาดด้านหลังบาร์เทนเดอร์ แล้วพูดต่อ

“ไฮเดรนเยียคือดอกไม้แห่งความเย็นชาและการปฏิเสธ ต่อให้พยายามมากแค่ไหน ก็ไม่มีทางเอาชนะกำแพงที่อยู่ในใจนั้นได้อยู่ดี...”

ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ พลางโคลงแกว่งเหล้าในมือด้วยท่าทางผ่อนคลาย ก่อนจะถามกลับเสียงนุ่ม

“แล้วคุณคิดว่าผมเหมือนดอกไม้อะไรเธอ...”

แพรวไพลินจ้องลึกเข้าไปในดวงตาที่แฝงความท้าทายของคนถามนิ่ง ตั้งแต่วินาทีที่ชายหนุ่มนั่งลงข้างกันจนกระทั่งกลายมาเป็นเพื่อนดีมอย่างในตอนนี หญิงสาวก็รู้คำตอบในทันที

โพรเทีย...

ผู้ชายคนนี้เหมือนดอกโพรเทีย

“ว่าไงครับ...”

หญิงสาวไม่ตอบ เธอหันไปขอให้บาร์เทนเดอร์เตรียมเดรตี-มาร์ตินีให้อีกสามแก้ว ก่อนจะหันกลับมาถามคนที่นั่งข้างกันด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานว่า

“มาเล่นเกมสืบคำถามกันไหมคะ”

2

โพรเทีย

“มาเล่นเกมสิบคำถามกันไหมคะ”

คนตรงหน้าชะงักไปเล็กน้อยราวกับแปลกใจ อันที่จริงแพรว-ไพลินก็ไม่ว่าการใช้วิธีนี้เพื่อล้วงความลับจากคิมหันต์จะได้ผลไหม แต่คิดว่าอย่างน้อยก็ดีกว่าไม่ได้ลอง แม้จะศึกษานิสัยใจคอของอีกฝ่ายผ่านข่าวฉาวมาบ้างแล้ว แต่เธอก็ไม่ว่าสิ่งที่นักข่าวเขียนจะเป็นจริงมากน้อยแค่ไหน

“ทำไมผมต้องเล่นด้วยล่ะ”

“คนที่ไม่เล่นเกมนี้ ถ้าไม่เป็นพวกคออ์ออน ก็คงซี้ชลาดจนไม่กล้าเล่น...” หญิงสาวตอบเสียงนุ่ม พลังโน้มใบหน้าเข้าไปสบตาอีกฝ่ายอย่างท้าทาย “แล้วคุณเป็นพวกไหนล่ะคะ”

รอยยิ้มอย่างชอบใจปรากฏบนใบหน้าคมคาย ก่อนที่เขาจะยกแก้วมาร์ตินี่ขึ้นดื่มรวดเดียวหมด แล้วตอบด้วยเสียงแหบห้าว

“ตกลงครับ ฉันขอเริ่มก่อนนะ”

แพรวไพลินยิ้มที่มุมปาก คิมหันต์ พฤกษ์ดำรง เป็นคนชอบเอาชนะ เขาเหมือนเสียร่ายที่ชอบเล่นกับเหยื่อก่อนขย้ำ คนอย่างเขาย่อมชอบอะไรที่ทำนายแบบนี้

“คุณมีแผนหรือยังครับ”

แค่คำถามแรกก็ทำให้หญิงสาวชะงัก เพราะไม่คิดว่าชายหนุ่มจะกล้าถามอย่างตรงไปตรงมา มือเล็กแสวงเกี่ยวเส้นผมเข้ากับใบหูของตัวเองด้วยท่าทางขัดเขิน แล้วแก้มกลับ

“ถามแบบนี้เลยหรอคะ”

“ไม่ยากตอบหรอก ถ้าไม่ตอบต้องตีมนะ” คนร่างสูงพูดพลางเลื่อนแก้วค็อกเทลมาทางเธอพร้อมยิ้มเจ้าเล่ห์

“ยังไม่มี แล้วคุณล่ะ”

“ผมโสดเหมือนกัน แล้วคุณอายุเท่าไร”

“ยี่สิบแปดคะ”

“ผมอายุสามสิบสาม”

รอยยิ้มเย้ยหยันโค้งขึ้นบนริมฝีปากหยักสวย ด้วยรู้ดีว่าเป้าหมายกำลังโกหกอายุจริงของตัวเอง ทำอะไรไม่ได้นอกจากแก้มตามน้ำไปแบบนั้น

“ทำไมยิ้มแบบนั้นล่ะ เราห่างกันแค่ห้าปีเองนะ...”

“ตั้งห้าปีเลยต่างหากคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอพลางเอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างสบายอารมณ์ สองหนุ่มสาวผลัดกันถามคำถามไปมาอย่างสนุกสนานจนแพรวไพลินเผลอสลึมไปชั่วขณะว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่

เขาทำให้เธอสติหลุดไปกับเสน่ห์อันแพรวพราวจนเกือบลืมหน้าที่ของตัวเองไปแล้ว

“เวลารว่างคุณชอบทำอะไรหรอคะ”

“นอนดูหนังที่บ้านครับ”

“ฉันนึกว่าผู้ชายแบบคุณจะชอบเล่นกีฬา หรือทำกิจกรรมนอกบ้านซะอีก มิน่าล่ะ คุณถึงบอกว่าไม่ชอบมางานแบบนี้”

“ผมไม่ชอบที่ที่คนพลุกพล่าน แต่พอเป็นงานแล้ว บางทีก็หลีกเลี่ยงไม่ได้”

“เพราะพวกเราโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว...” หญิงสาวพยักหน้าเห็นด้วย “พอเป็นผู้ใหญ่ หน้าที่และความรับผิดชอบก็มากขึ้น บางครั้งเราต้องทำตัวเข้มแข็งเพื่อปกปิดความอ่อนแอของตัวเอง การเป็นผู้ใหญ่จึงไม่ง่ายเลย...”

ชายหนุ่มมองแววตาสุกสกาของคนพูดหนึ่งราวกับถูกสะกด ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายอายุน้อยกว่าเขาถึงห้าปี แต่ไม่รู้ทำไม กลับคุยกับเธอถูกคอ ราวกับเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันเสียอย่างนั้น

น่าสนใจ...

ผู้หญิงคนนี้น่าสนใจจริงๆ

“แล้วคุณล่ะครับ เวลาว่างชอบทำอะไร”

“จัดดอกไม้ค่ะ เห็นแบบนี้ฉันเคยประกวดได้รางวัลด้วยนะ”

รอยยิ้มบางแต่งแต้มที่มุมปากอย่างชอบใจกับท่าทางกระตือรือร้นของคนพูด ไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมเธอถึงได้มีความรู้เกี่ยวกับดอกไม้ประเภทต่างๆ แบบนี้

“ว่าแต่คุณเข้าหาฉันเพราะอะไรหรอคะ”

“โอ้โฮ...คำถามนี้”

“ถ้าไม่ตอบต้องตีมนะ” ร่างบางแกล้งพูดประโยคเดียวกับที่เขาเคยบอกก่อนหน้านี้พร้อมเลือนแก้วไปหา “จะตีเมื่อกี้แล้วไม่ตอบคำถาม จะยอมพูดความจริง หรือเลือกเป็นพี่น้องคิโดดีล่ะคะ”

เป็นประโยคที่ทำให้ร่างสูงโน้มใบหน้าเข้าไปสบดวงตาของคนที่กำลังยิ้มทะเล้นด้วยสายตาทำทนาย แล้วแกล้งถามกลับ

“คิดว่าผมจะเลือกอะไรล่ะ”

“คุณไม่กล้าตอบหรอก”

รอยยิ้มพราวฉายชัดมากกว่าเดิม ก่อนที่ชายหนุ่มจะคว้าแก้วมาร์ตินี่มายกชดรวดเดียวหมด แล้วตอบเสียงนุ่มว่า

“เพราะผมสนใจคุณ...”

แพรวไพลินชะงักกับคำตอบของอีกฝ่าย ทั้งๆ ที่เป็นคนแปลกหน้าที่เพิ่งได้คุยกันไม่กี่นาที แล้วทำไมถึงยอมพูดอะไรแบบนี้ได้ หรือเพราะเขาคิดว่าคงไม่เจอเธออีกแล้ว ถึงได้กล้าพูดออกมา

“รูปลักษณะภายนอกของคุณน่าดึงดูด แต่พอได้คุยด้วยแล้ว ผมรู้สึกว่าคุณมีอะไรบางอย่างที่น่าค้นหา จนตอนนี้ผมเริ่มอยากรู้จักคุณขึ้นมาจริงๆ แล้ว...”

หญิงสาวเผลอกัดริมฝีปาก ดวงตาคู่สวยไหวระริกขณะที่ใบหน้าร้อนผ่าวอย่างไม่ทราบสาเหตุ เธอคว้าแก้วเหล้าขึ้นมาดื่มจนหมดเพื่อกลบอาการขัดเขินนั้นจนคนที่นั่งด้วยกันถึงกับชะงัก

“เดี๋ยวลีครับ ผมยังไม่ได้ถามคุณเลยนะ”

“งั้นก็...ถามมาเลยสิ” หญิงสาวตอบตะกุกตะกัก พยายามเปลี่ยนเรื่องเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายกลับมาพูดเรื่องเดิมที่ทำให้หัวใจเธอเต้นผิดจังหวะอีก

“งั้นคำถามสุดท้ายแล้วนะ...”

แพรวไพลินพยักหน้าพร้อมยึดตัวตรงรอฟัง ขณะที่แววตาของชายหนุ่มดำมืดลงวกก่อนหน้า ก่อนที่เขาจะถามด้วยน้ำเสียงยั่วเย้าว่า

“อยากไปดูหนึ่งที่บ้านผมไหมครับ...”

แพรวไพลินก็ไม่ว่าทำไมตัวเองถึงตัดสินใจออกจากรานเลี้ยง แล้วเดินตามชายหนุ่มมาขึ้นรถมินิแวนที่คนขับรถของเขายื่นเปิดประตูรออยู่ก่อนแล้ว

หญิงสาวก้าวเข้าไปนั่งเบาะหลังเคียงข้างอีกฝ่าย โดยที่ระหว่างทางไม่มีบทสนทนาระหว่างเธอกับเขาเกิดขึ้นแม้แต่ประโยคเดียว ขนาดหน้ากากแฟนซีที่สวมไว้ก็ยังไม่กล้าถอดออกกันทั้งคู่ รู้ตัวอีกทีรถยนต์ของคิมหันต์ก็มาหยุดหน้าบ้านเดี่ยวท่าเลทองที่ชาตินี้ทั้งชาติ แพรว-

ไพลินก็มั่นใจว่าตัวเองคงไม่มีปัญญาซื้อ

“อยากไปดูหนึ่งที่บ้านผมไหมครับ...”

หญิงสาวจำได้ว่าตัวเองตกใจจนแทบสิ้นสติตอนได้ยินคำถามสุดท้ายของชายหนุ่ม สมองจับต้นชนปลายไม่ถูกเพราะเกิดมาก็เพิ่งจะถูกผู้ชายชักชวนแบบนี้ครั้งแรก ยิ่งเห็นสายตาที่มองมาอย่างจริงจังหัวใจของหญิงสาวก็ยิ่งเต้นระรัวอย่างสับสนระคนตื่นเต้น

เธอจำไม่ได้แล้วว่าตอบเขาไปว่าอะไร รู้ตัวอีกทีก็เข้ามาอยู่ในห้องรับแขกของบ้านหลังนี้แล้ว

“เดี๋ยวผมไปเตรียมเครื่องดื่มให้นะ”

หญิงสาวพยักหน้าก่อนจะกวาดสายตาไปรอบๆ ดูเหมือนนักแสดงหนุ่มจะอยู่บ้านหลังใหญ่นี้คนเดียวเพราะเธอไม่เห็นร่องรอยของผู้ร่วมอาศัยคนอื่น พอเห็นว่าเจ้าของบ้านกำลัง่วนอยู่ในครัว ร่างบางก็รีบเปิดตู้ฟังกอีกครั้ง ก่อนที่เสียงของพลอยพรรณจะดังเข้ามาทันที

“แยะแล้วเจ้! ดูเหมือนพิน็อคคิโอจะไม่ใช่คิมหันต์”

“อะไรนะ!” แพรวไพลินอุทานอย่างตกใจ ก่อนจะรีบลดระดับเสียงลงเพราะกลัวว่าเจ้าของบ้านจะได้ยินเข้า

“คิมหันต์เพิ่งถูกจับข้อหามาแล้วขบะสิ กำลังออกข่าวภาคดึกเลย เห็นว่าตอนนี้ยังอยู่ที่โรงพักด้วย”

“เป็นไปได้อย่างไร แล้วผู้ชายคนนี่คือใครล่ะ”

“ไม่รู้อะ คงเป็นแขกสักคนของงานที่มาจากตระกูลพฤกษ์ดำรงนั่นแหละ”

หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น ถ้า คิมหันต์ พฤกษ์ดำรง ไม่ได้มาร่วมงานเลี้ยงในวันนี้จริงๆ แล้วชายหนุ่มที่อยู่กับเธอในตอนนี้เป็นใคร

ทำไมเขาถึงใช้นามแฝงว่าพิน็อคคิโอไปได้!

“เรื่องนี้ต้องมีเบื้องลึกเบื้องหลังแน่ๆ เดี่ยวฉันจะลองสืบจากทางนี้ดู”

“ถอยก่อนเถอะเจ้ มันอันตรายเกินไป”

“แต่นี่เป็นโอกาสเดียวของเราละ ถ้าปล่อยยให้หลุดมือไป ก็ไม่รู้ว่าจะมีโอกาสเข้าใกล้พวกมันได้อีกไหม”

“แต่ว่า...”

“แกไม่ต้องห่วง ฉันเข้ามาในถ้ำเสียแล้ว ถ้าไม่ได้ลูกเสีย ฉันไม่ยอมออกไปง่ายๆ หรอก”

พูดจบก็รีบถอดหูฟังออกก่อนจะส่งยิ้มหวานให้คนที่ถือถาดเครื่องดื่มและของว่างเข้ามาหา

“น้ำส้มกับคุกกี้ครับ”

“ขอบคุณค่ะ”

ดวงตาคู่สวยใบระริกเมื่ออีกฝ่ายทรุดลงนั่งตรงข้าม ตอนนี้คิมหันต์ พฤกษ์ดำรง ถอดหน้ากากแฟนซีของตัวเองออกแล้ว และพอเธอได้เห็นใบหน้าของเขาชัดๆ แพรวไพลินก็ถึงกับเบิกตากว้าง

แยละสิ...

ทำไมถึงกลายเป็น...ผู้ชายคนนี้ได้

แม้จะมีสัดส่วนและรูปร่างใกล้เคียงกับข้อมูลที่ได้รับ แกมใบหน้าก็คล้ายคลึงกับบุคคลเป้าหมาย แต่ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าเธอไม่ใช่คิมหันต์ พฤกษ์ดำรง จริงๆ ยิ่งเมื่อเห็นโล่รางวัลบนชั้นวางด้านหลังที่มีชื่อนามสกุลของเจ้าตัวระบุเอาไว้อย่างชัดเจนด้วยแล้ว แพรวไพลินก็ยังอยากร้องให้

ดลธี พฤกษ์ดำรง

รองประธานคณะกรรมการบริหารบริษัท ดีพีโกลบอลมีเดีย จำกัด (มหาชน)

เขาคือ ‘พี่ดลคนใจร้าย’ ของเธอนี่เอง

“ทำไมทำหน้าแบบนี้ล่ะครับ ผิดหวังที่หน้าผมไม่เป็นอย่างที่คุณคิดหรอก”

“เปล่า...เปล่าค่ะ”

ร่างบางทำเป็นยกแก้วน้ำส้มที่อีกฝ่ายเตรียมไว้ให้ขึ้นจิบ ไม่กล้าดื่มไปมากกว่านี้เพราะกลัวว่าชายหนุ่มอาจใส่อะไรบางอย่างลงไป ถึงเขาจะไม่ใช่ คิมหันต์ พุทษดำรง แต่ก็วางใจไม่ได้ว่าจะไม่ใช่คนประเภทเดียวกัน

“พร้อมหรือยังครับ”

“คะ?”

หญิงสาวเล็กคิ้วอย่างงุนงง เมื่อจู่ๆ ร่างสูงก็ลุกจากเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามมานั่งเคียงข้างกัน มือหนาเลื่อนมาปลดหน้ากากแฟนซีของเธอออก ขณะที่แววตาของชายหนุ่มไหววูบไปเล็กน้อยตอนที่เห็นใบหน้าของเธอชัดๆ

แม้จะกลายเป็นคนแปลกหน้ากันไปแล้ว แต่สายตาที่ฉลวยใช้มองกันไม่ได้ต่างจากเมื่อก่อนเลย

แววตาเย็นชาที่แฝงไปด้วยความอบอุ่นอ่อนโยน

“คุณสวยมาก...” น้ำเสียงของชายหนุ่มเรียบเรื่อย ขณะที่ปลายนิ้วเรียวยาวแตะที่ก้นปากของเธอแล้วไล่ไปมาช้าๆ “สวยกว่าที่ผมคิดเสียอีก...”

แพรวไพลินเผลอกัดริมฝีปาก ดวงตาสีดำสนิทที่มองสบกันดูลึกลับทว่าน่าค้นหา ยิ่งเห็นรอยยิ้มยั่วเย้าบนใบหน้าหล่อเหลาด้วยแล้วขนในกายก็ลุกชันอย่างห้ามไม่ได้

นี่เขา...คิดจะทำอะไรกันแน่

มือหนารั้งปลายคางของเธอให้เงยขึ้น ใบหน้าขยับเคลื่อนไหวเข้ามาจนเธอสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่น ทว่ายังไม่ทันที่ก้นปากหยักได้รูปจะแนบลงมาแทนที่ปลายนิ้ว เสียงหวานกลับดังขึ้นเสียก่อน

“เรามาที่นี่เพื่อดูหนึ่งไม่ใช่เธอคะ...”

ดลชีชะงัก แววตาพราวระยิบร่ากับประทับใจ

ของอีกฝ่าย ชายหนุ่มยอมปล่อยมือจากคางมนก่อนจะลุกจากโซฟา เพื่อเดินกลับไปที่ครัวอีกครั้ง แล้วกลับมาพร้อมขวดไวน์และแก้วทรงสูงสองใบ

“มาดื่มระหว่างดูหนังด้วยกันนะครับ”

แพรวไพลินพยักหน้า ทำเป็นไม่สนใจสายตาวិบวับที่ทอดมองมาของคนตัวโต เธออาศัยจังหวะที่ชายหนุ่มหันไปหยิบรีโมตทีวี ใส่ผงอะไรบางอย่างลงไปในแก้วของเขา พอเจ้าตัวหนักกลับมาก็กีบเทไวน์ให้ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ร่างบางชนแก้วกับผู้บริหารหนุ่มก่อนจะยกขึ้นจิบ รสชาติของแอลกอฮอล์ที่ผ่านเข้าสู่ปลายลิ้นและลำคอร้อนแรงเทียบไม่ได้เลยสักนิดกับสายตาของคนข้างๆ ดลรีมีเสน่ห์อย่างร้ายกาจ แม้แต่ตอนที่เขาโคลงแก้วไปมาด้วยท่าทางผ่อนคลาย ก็ยังดึงดูดสายตาของเธอให้จับจ้องในทุกอิริยาบถ

ภายใต้ใบหน้าหล่อเหลาราวกับรูปปั้นที่สลักโดยเทพเจ้า ดูเหมือนดลรีจะซุกซ่อนความร้ายกาจบางอย่างเอาไว้

บางอย่างที่เรียกว่าแรงดึงดูดทางเพศ

“มีเรื่องไหนที่อยากดูเป็นพิเศษไหมครับ”

“แล้วแต่คุณเลยคะ ฉันดูเรื่องไหนก็ได้”

รอยยิ้มพรายฉายชัดบนใบหน้าคมคายระหว่างที่กดเลือกภาพยนตร์บนจอ ก่อนที่หญิงสาวจะนั่งลงไปในทันที เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มเลิกเรื่องใด

Fifty Shades of Grey

ภาพยนตร์เรื่องดังที่ได้รับความนิยมอย่างถล่มทลายในช่วงแรกที่เปิดตัว สร้างจากนวนิยายอีโรติกโรมานซ์ของอี แอล เจมส์ ว่าด้วยเรื่องราวความรักระหว่างนักศึกษาสาวเอกรรณกรรมอังกฤษกับมหาเศรษฐีหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดปีที่มีรสนิยมทางเพศไม่เหมือนใคร

คนบ้า...

ทำไมต้องเลือกดูเรื่องนี้ด้วยนะ

แพรวไพลินหลุบตาลงมองแก้วไวน์ในมือ พอเห็นว่าอีกฝ่าย กตศศิไปกกลางๆ เรื่อง ก็รู้ทันทีว่าดลธีจึงใจเปิดเรื่องนี้เพราะต้องการ ปลุกเร้าอะไรบางอย่าง ภาพการสอดประสานร่างกายอย่างลึกลับซึ้งของ สองตัวละครทำให้ใบหน้าवलร้อนผ่าว บทสนทนาอย่างตรงไปตรงมา ของพวกเขายิ่งทำให้เลือดในกายร้อนรุ่ม

“เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่าครับ...”

ร่างบางสะดุ้งน้อยๆ เพราะไม่คิดว่าจู่ๆ ชายหนุ่มจะถามใน จังหวะเดียวกับที่หนังกำลังถ่ายทอดฉากสำคัญ เดว่าดลธีคงแกล้ง ชวนคุยไปอย่างนั้น เพราะไม่มีทางที่เขาจะจำอดีตเด็กในบ้านที่เอาแต่ วิ่งไล่จับแมวคนนั้นได้แน่ๆ

“ทำไมคิดแบบนั้นล่ะคะ”

“คุณเหมือนใครบางคนที่ผมเคยรู้จัก”

“คุณคงจะจำคนผิด”

“นั่นสินะ...” ดลธีอมยิ้มก่อนจะรินไวน์ใส่แก้วให้เธอเพิ่ม “ถ้าเรา เคยพบกันมาก่อน ผมคงไม่ลืมคุณแน่...”

แม้จะนึกหม่นได้กับกรรมชวนคลื่นไส้ของอีกฝ่าย แต่แพรวไพลิน ก็ทำเป็นยิ้มหวานส่งให้เขาด้วยท่าทางซัดเซิน ถึงดลธี พฤษะดาร์ง จะ ไม่เคยมีข่าวเสียหายเรื่องผู้หญิง แถมครองตัวเป็นหนุ่มโสดมาตลอด หลายปี แต่ก็ไม่มีอะไรรับประกันได้ว่าเขาจะไม่ใช้พวกกะล่อน ปลิ้นปล้อนที่ชอบหลอกพินสาวๆ ไปทั่ว

ตอนนี้เธอไวใจเขาเหมือนแต่ก่อนไม่ได้แล้ว

“ว่าแต่คุณยังไม่ตอบผมเลยนะครับ...”

“คะ?”

“สรุปว่าผมเหมือนดอกไม้อะไรหรอ”

หญิงสาวมองดวงตาพราวะยับของคนตรงหน้าราวกับถูกสะกด
มั่นใจว่าไม่ว่าจะเป็นสิบกว่าปีก่อน หรือแม้แต่ตอนที่ได้สบตาผู้ชาย
หนุ่มอีกครั้งในงานเลี้ยง ความรู้สึกที่เธอมีต่อดลธิดาก็ยังเหมือนเดิม

“คุณเหมือนโพรเทีย...”

“โพรเทีย?”

“ความหมายของดอกโพรเทียคือความแตกต่าง ไม่เหมือนใคร
แม้จะอยู่รายล้อมด้วยผู้คนมากมาย แต่สายตาของฉันก็มองเห็นแค่
คุณ...”

หัวใจของดลธิดีเต้นระรัวกับคำตอบของสาวน้อยตรงหน้า แม้ไม่มี
คำว่ารักอยู่ในประโยค แต่กลับรู้สึกเหมือนกำลังถูกหญิงสาวสารภาพ
รักเสียอย่างนั้น ใบหน้านวลสีสดแดงเรื่อ ขณะที่ดวงตาวาวใสหวาน
หยาดเอิ้ม แล้วยิ่งเมื่อเธอสบตากันโดยไม่หลบ ก็ยิ่งทำให้ร่างกายของ
เขาแน่นิ่งราวกับถูกสาปให้ตกอยู่ใต้อาณัติ

สวย...

เธอสวยกว่าผู้หญิงทุกคนที่เขาเคยพบ

แล้วเขาก็ไม่ยากให้เรื่องราวระหว่างเขาจบลงแค่คืนนี้เสียแล้ว

“ฉัน...น่าจะมาแล้ว” แพรวไพลินพึมพำเสียงแผ่วพรางก้มหน้า
ลง มั่นใจว่าถ้าอยู่ในสภาวะปกติ เธอไม่มีวันพูดแบบเมื่อีกออกไปแน่ๆ
“คุณ...อย่าสนใจที่ฉันพูดเลยนะ”

“ผมก็เหมือนกัน...”

“คะ?”

“สายตาของผมนึกมองเห็นแค่คุณ...”

ใบหน้าคมคายค่อยๆ เคลื่อนเข้ามาใกล้ ถึงเวลาจะล่องเลยไป
แต่ที่ดลคนใจร้ายก็ยัง

เพราะอะไรกันนะ...

ร่างบางก็ตรึมฝีปาก รู้ดีว่าตัวเองเป็นเป้าหมายของดลธีตั้งแต่ตอนที่ขายหนุ่มทรุดลงนั่งข้างกันที่บาร์ ทั้งๆ ที่พลอยพรรณเตือนแล้วว่าเธอกำลังบุกถ้ำเสือ ทว่าหญิงสาวก็ยอมตายดีกว่าจะหันหลังหนีโดยไม่คิดสู้

ต่อให้คนที่อยู่ตรงหน้าจะเป็น ดลธี พฤษขำตรง ก็ตาม

“คุณ...”

มือเล็กเลื่อนไปวางบนอกกว้าง มองใบหน้าคมคายนิ่งราวกับถูกสะกด ปลายนิ้วร้อนผ่าวเคลื่อนมาเคล้นคลึงริมฝีปากของเธออย่างเชื่องช้า ก่อนที่เสียงแหบพร่าจะดังที่ข้างหูว่า

“ผมขอจูบคุณนะครับ...”

3

คืนฤดูหรรษา

วินาทีที่เรียวปากหยักได้รูปของอีกฝ่ายเลื่อนมาประกบก
กลีบปากของเธอ ทุกอย่างรอบด้านก็พราวเลื่อนไปชั่วขณะ

ริมฝีปากของดลีนุ่มหยุ่น มีรสชาติขมปร่าของแอลกอฮอล์ ทว่า
พอเขาเริ่มขบเม้มเบาๆ อย่างเชื่องช้า ความหวานซาบซ่านก็ค่อยๆ เข้า
มาแทนที่

นี่สินะ...รสชาติของจูบแรก

กลิ่นกายบุรุษเพศดุจลิ้นทว่าน่าค้นหา หัวใจดวงน้อยเต้นระรัว
ตอนที่เขาดูดดื่มกลีบปากบนและล่างสลับกันอย่างเชื่องช้า พอเห็นว่า
เธอไม่ปฏิเสธ ปลายลิ้นหนาก็ค่อยๆ สอดแทรกเข้ามาหยอกล้อกับเรียว
ลิ้นเล็ก ก่อนจะกวาดต้อนไปทั่วโพรงปากนุ่มจนร่างบางครางด้วยเสียง
สั่นพราว

วาบวาม ร้อนรุ่ม ดุดติ่ม และเร่งเร้า

เธอเข้าใจคำเหล่านี้พร้อมกันเพียงแค่นี้ได้ประกบปากกับดลีนี่...

สัมผัสร้อนที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องทำให้แพรวไพลินเริ่มหายใจ
ไม่ทัน รวากับชายหนุ่มต้องการบอกว่ากระหายในตัวเธอมากแค่ไหน
ผ่านสัมผัสนี้ ทำอะไรไม่ได้นอกจากเลื่อนมือไปกอดเอวสอบ ปลด
ปล่อยอารมณ์และความรู้สึกไปตามการชักนำของอีกฝ่าย

ดลจีจุบเก่งกว่าที่คิด

ไม่สิ...อันที่จริงก็ไม่ว่าจะจูบที่ดีเป็นแบบไหน เพราะเกิดมาก็เพิ่งเคยทำแบบนี้เป็นครั้งแรก เพียงแต่ทุกการขยับริมฝีปากของเขา ทำให้เธอรู้สึกหวิวไหว บั่นป่วน และลุ่มหลง

ราวกับมีผีเสื้อนับร้อยโบยบินวนอยู่ในท้องของตัวเอง

“เคยโดนจูบมาก่อนไหมครับ...” ชายหนุ่มถามหลังจากถอนจูบออก ขณะที่หญิงสาวหอบระรัวเพราะไม่คิดว่าแค่จูบเดียวจะทำให้ร่างกายอ่อนปวกเปียกได้ขนาดนี้

“ฉิน...”

“จูบแรกสินะ...”

คล้ายจะเห็นประกายตาขบขันระคนเอ็นดูในดวงตาสีเข้ม ดลจีโน้มใบหน้าลงมาอีกครั้งโดยไม่รอคำเฉลย มือเล็กขยุ้มเส้นผมนุ่มพร้อมขยับกายเข้าหาคนตัวโต แม้จะไม่เคยทำเรื่องนี้มาก่อน แต่แพรวไพลินก็ปล่อยให้ร่างกายตอบสนองต่อการรุกร้าอย่างเป็นธรรมชาติ

เขาจูบมาเธอก็จูบกลับ

ดูดลิ้นมาเธอก็ดูดลิ้นกลับ

ทำทุกอย่างราวกับไม่ใช่ตัวเองอีกต่อไป

“ไปข้างบนกันนะ”

แพรวไพลินพยักหน้าพลาถกอดคอดลจีแนบยามที่เขาซ้อนร่างขึ้นอุ้ม ผิวกายร้อนผ่าวตอนที่เรียวปากหยักได้รูปคลอเคลียที่ใบหูตลอดระยะทางตั้งแต่ชั้นล่างถึงข้างบน เสียงนุ่มทุ้มพึมพำบอกให้เธอช่วยเปิดประตูห้อง ก่อนที่เขาจะวาง

นิดเดียว ตะขอบราเชียร์ก็หลุดออกมาอย่างง่ายดาย

“ครั้งแรกของคุณหรือเปล่าครับ”

หญิงสาวพยักหน้ารับ อย่างว่าแต่เช็ทครั้งแรกเลย จวบแรกก็เพิ่งจะถูกเขาช่วงชิงไป ขณะที่ดวงตาของคนตรงหน้าสว่างวาวไปด้วยเพลิงพิศواس เสียงแหบห้าวสั้นพรวดตอนที่ก้มลงมากระซิบชิดใบหู

“ไม่ต้องกลัวนะ ผมจะค่อยๆ สอนคุณเอง...”

ร่างบางปรือตาลง ชัดเจนเกินกว่าจะมองความปรารถนาที่คุกรุ่นอยู่ในดวงตาสีเข้ม ปลายลิ้นสากได้เลียลิปตักสีสดที่เคลือบอยู่บนกลีบปากนุ่มอย่างชุ่มชื้น กลิ่นกินรสชาติไวน์สตอร์วเบอร์รี่ที่ยังติดที่มุมปากเล็กอย่างเปลิดเปลิน

ดลธีรี่ยาวซาญ่เกินไป...

เขาทำให้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นอลิซที่หลงเข้าไปอยู่ในดินแดนมหัศจรรย์

ดินแดนที่ทั้งมหัศจรรย์ เร้าร้อน ลึกซึ้ง และเต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก

ดินแดนที่ดลธีรียาวขึ้นมาเพื่อเธอ

“ฮะ...”

แพรวไพลินกอดศีรษะของอีกฝ่ายเมื่อเขาลดใบหน้าต่ำลง กลีบปากหยักสวยขบเม้มปลายยอดสีทับทิมที่ละข้าง พอเห็นว่าตุ่มไตทั้งสองแข็งขึงอย่างเท่าเทียมก็รวบเข้าสู่อุ้งปากแล้วกลืนกินอย่างเร่งเร้า ทำให้เธอรู้สึกเหมือน

“ผลเป็น Negative ไม่ต้องกลัวว่าคุณจะติดโรค”

“ฉันไม่ได้...”

“ถุงยางก็มีพร้อม...” ชายหนุ่มพูดต่อโดยไม่ต้องรอให้เธอถามต่อ “มีเป็นโหลเลยด้วย...”

หญิงสาวค่อนข้างคนตัวโตอย่างหมั่นไส้กับความรอบคอบของเขา ไม่คิดเลยว่าอดีตพี่ชายคนสนิทจะร้อนแรงได้ขนาดนี้ นับตั้งแต่ที่ย้ายออกจากคฤหาสน์พฤษภาตรง นานเกินสิบปีเห็นจะได้ เธอก็ไม่ได้เจอ دلลี้ อีก

แล้วเขาก็คงจำเด็กหญิงผมเปียคนนั้นไม่ได้แล้ว

“คุณเกร็ง...”

ร่างบางกัตรีมฝีปาก ไม่กล้าสบสายตาวรรณะยับของคนตรงหน้า พิศของเธอก็คือผู้ชายร้ายกาจ เขารู้ดีว่าทำแบบไหนเธอถึงจะพ่ายแพ้ เล้าโลมตรงจุดไหนเธอถึงจะโอนอ่อน ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ دلลี้ เคยเป็นเด็กแวนผู้คงแก่เรียนแท้ๆ แล้วทำไมตอนนี้ถึงกลายเป็นคนแบบนี้ไปได้

ไม่เหลือคราบอดีตเด็กเนิร์ดเลยสักนิด!

ริมฝีปากได้รูปดเบี้ยดกลีบปากของเธอต่ออีกครั้ง เรียวลื่นสาก ร้อนเกี่ยวกระหวัดรุกไล่อย่างดุเดือด มอมเมากันด้วยจุมพิตหวิวที่ทั้งร้อนรุ่มและแรงเร้า ทำอะไรไม่ได้นอกจากเปล่งเสียงครางน่าละอาย พลาจวบตอบเขาอย่างตึงอกตึงใจ

“อ๊ะ...อื้อ”

ที่ปรนเปรอให้

“ข้ากว่านี่หน้อยนะคะ...”

รอยยิ้มพรายฉายชัดบนใบหน้าคมคาย มือหนาเลื่อนไปปลดตะขอกางเกงโดยที่สายตาก็ยังมองเธอตาไม่กะพริบ ยิ่งเมื่อเขาก็มองมองอะไรบางอย่างที่นูนออกมาจนเห็นได้ชัด หูตาของหญิงสาวก็พรวเลือนขึ้นมาเสียอย่างนั้น

อันตราย...

ผู้ชายคนนี้อันตรายมากจริงๆ...

“อ๊ะ...” ร่างบางอุทานเมื่อคราวนี้ฝ่ามือหนาเลื่อนมาสัมผัสส่วนที่อ่อนไหวที่สุด

ดลธิ์จุ่มพิดปิดกั้นเสียงครางของเธออีกครั้งก่อนจะเคลื่อนใบหน้าต่ำลงไปเรื่อยๆ ลมหายใจร้อนผ่าวรินรดบริเวณท้องน้อย ขณะที่ปลายลิ้นได้เลียกลีบเกสรที่กำลังเบ่งบานเป็นจังหวะ ทั้งตัวदनและบดเคี้ยวจนเธอบิดร่ำ ได้แต่ขยับสะโพกแอ่นกายป้อนเขาอย่างลืမ်ตัว

“อื้อ...”

ชายหนุ่มผละจากความฉ่ำหวานที่อยู่เบื้องหน้าแล้วซ้อนตามองใบหน้าของคนใต้ร่าง นัยน์ตาปรือปรอยของอลิชน้อยแทบทำให้ความยับยั้งชั่งใจสลายเป็นมุยผง นึกอยากปลดเปลื้องทุกอย่างออกจากกายแล้วแทรกซอนตัวตนเข้าไปในร่างเล็ก ทว่าก็รู้ดีว่าหญิงสาวยังอ่อนประสบการณ์นัก ซึ่ผล็ผลั่มทำอะไรลงไป เธอคงโกรธและเกลียดเขาไปตลอดชีวิต

“เจ็บหรือครับ”

เขาไม่อยากฝืนความรู้สึกของอีกฝ่าย

แม้จะถูกใจเธอมากแค่ไหน แต่ถ้าหญิงสาวไม่ได้มีความต้องการแบบเดียวกัน เขาก็ยินดีที่จะหยุด

ถึงใจจริงจะไม่อยากให้เธอปฏิเสธเลยก็ตาม

“คุณโอเคหรือเปล่า ถ้าคุณไม่อยาก ผมจะหยุด...”

“ไม่...ไม่เป็นไรค่ะ”

แพรวไพลินชะงักเมื่อรู้ว่าตัวเองตอบอะไรออกไป ดูเหมือนตอนนี้สมองของเธอว่างเปล่าไปหมดแล้ว ใจหนึ่งก็อยากล้มเลิกความคิดบ้าง นี่ แต่อีกใจก็อยากให้ครั้งแรกของตัวเองเกิดขึ้นกับคนตรงหน้า
พี่ดลคนใจร้ายของเธอ

“ผมให้อีกาสคุณคิดอีกที...” ร่างสูงย่ำเสียงนุ่ม “ถ้าคุณไม่ปฏิเสธ คราวนี้ผมจะไม่หยุดแล้วนะ...”

ประกายคมกล้าที่ฉายชัดอยู่ในดวงตาสีเข้ม ทำให้หัวใจดวงน้อยเต้นไม่เป็นลำดับ เธอมองเห็นความต้องการอันแรงกล้าในสีหน้าของดลที่สัมผัสได้ถึงความปรารถนาบางอย่างของตัวเองที่ปะทุขึ้นเรื่อยๆ แล้วเธอก็อยากฟังเสียงหัวใจมากกว่าสำนึกดีในสมอง

เธอยากให้เขา ‘ทำ’ ต่อ

ทำอะไรก็ได้ให้เธอหลุดพ้นจากความทรมานนี้สักที

“ฉันเต็มใจค่ะ”

รอยยิ้มพรายปรากฏบนใบหน้าคมคาย ก่อนที่ดลจะคว้าขวดยาวที่วางทิ้งไว้บนหัวเตียงขึ้นมาตี๋ม แล้วปิดปากนุ่มด้วยปากตัวเองอีกครั้ง ส่ง

ฟังไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเข้า

“อ้อ...”

มือเล็กจิ๋วแผ่หลังกว้าง ปลายลิ้นสากร้อนตัวฉนวนไปทั่วโพรงปากของเธออย่างเร่งเร้าเอาแต่ใจ ยิ่งพอมันเจือไปด้วยรสหวานอมเปรี้ยวของผลไม้ แล้วยังแผ่ความขมปร่าของแอลกอฮอล์ แพรวไพลินก็ยิ่งหลงใหลจนไม่อยากจะผละห่าง ได้แต่จุ่มตบเซาอย่างกระตือรือร้นไม่ต่างกัน

เพราะเมาแล้วสินะ

เพราะไม่หลงเหลือสติสัมปชัญญะแล้ว เธอถึงได้กล้าทำอะไรแบบนี้

“คุณ...คุณดล”

“คุณรู้จักผมด้วยหรือ?”

หญิงสาวเบือนหน้าหนีจากสายตาคมเข้ม หัวใจดวงน้อยกระตุกจูบเมื่อตระหนักได้ว่าเธออยู่ช่อจริงของชายหนุ่มออกไป ทั้งๆ ที่เขายังไม่ได้แนะนำตัวเลยด้วยซ้ำ

“รู้จักผมได้ยังไงครับ”

“มีใครไม่รู้จักคุณบ้าง...” ตอบตะกุกตะกัก พยายามเรียกสติที่เตลิดเปิดเปิงของตัวเองให้กลับคืนมา ทว่ายากเย็นเหลือเกิน “คุณเป็นคนเก่ง คนดัง ใครๆ ก็ต้องรู้จักอยู่แล้ว”

“จึ้นหรือ...”

แพรวไพลินมึนริมฝีปาก ยิ่งสบตาเขาก็เหมือนถูกมองออกอย่างทะลุปรุโปร่ง ก่อนที่มือหนาจะเลื่อนมาสอดประสานกับมือเธอแล้วบีบกระชับแนบแน่น

ชายหนุ่มก้มลงพิจารณาเครื่องประดับที่อยู่บนข้อมือของคนตัวเล็ก ดวงตาคมกลาบเปล่งประกายยามมองจี้รูปดอกกุหลาบ ของสำคัญที่เธอหวงแหนและพกติดตัวอยู่เสมอจนเหมือนเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายไปแล้ว

“คุณซื้ออะไรครับ”

“เราตกลงกันแล้วว่าจะไม่ถาม”

“ที่คุณยังรู้จักผมเลย”

“ก็คุณเป็นคนมีชื่อเสียง แต่ฉันไม่ใช่...”

“แค่ชื่อเล่นก็ได้ อย่างน้อยก็ขอให้ผมได้รู้ชื่อของคุณ”

หญิงสาวมองสายตาอ่อนหวานระคนแว่วอนของอีกฝ่ายหนึ่ง แม้สมองจะสั่งให้ปฏิเสธ แต่สุดท้ายกลับใจอ่อนยวบ

“แพรว...ฉันชื่อแพรวค่ะ”

ดลชีชะงักไปเล็กน้อยหลังได้ยินคำตอบ คนตรงหน้ามีใบหน้าคล้ายคลึงกับใครบางคนที่เคยโลดแล่นอยู่ในความทรงจำของเขา ไม่ใช่แค่หน้าตา แม้แต่น้ำเสียง บุคลิก ท่าทาง จนกระทั่งชื่อเล่นก็ยังเหมือนกับเธอไม่มีผิด

เด็กน้อยจอมืดด้านคนนั้น

ชายหนุ่มส่ายหัวไล่ความคิดฟุ้งซ่าน ยังมีแอลกอฮอล์อยู่ในร่างกายด้วยแล้ว สมองของเขายังทำงานได้ไม่เต็มที่ ดวงตาคมกล้ำลดระดับลงมองริมฝีปากจิ้มลิ้มอีกครั้งราวกับเห็นขนมหวาน ทว่ายังไม่ทันที่จะก้มลงสูบวิญญานเธออีกรอบ ก็หิ้วตัวลงซุกใบหน้าเข้ากับชอกคอขาว ก่อนจะแน่นิ่ง

ขึ้นยืนแล้วหยิบชุดชั้นในที่หล่นกระจัดกระจายตามพื้นขึ้นมาสวม

“ทำไมถึงได้เปลี่ยนไปขนาดนี้นะ” หญิงสาวพูดกับคนที่หลับตา พลังคว่ำกระเป๋าลุกขึ้นมาสะพายบ่า ไม่เจอน้ำกันลิบกว่าปี นิสัยของ ดลธิ์เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ใครจะไปคิดว่าเด็กผู้ชายที่เคยมองเธอด้วย สายตาเย็นชาจะกลายมาเป็นคนรุ่มร่ามได้ขนาดนี้

เขาเหมือนเสื้อร่ายจอมกะล่อนไม่มีผิด!

แพรวไพลินถอนหายใจพร้อมมองเจ้าของบ้านด้วยสายตาขุ่นเคือง ก่อนที่เธอจะหยิบผ้าห่มขึ้นมาคลุมร่างหนา แล้วภาวนากับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่า ขออย่าได้ต้องมาพบกับผู้ชายคนนี้อีกเลย!

4

ร้านดอกไม้ไพลิน

หลายวันต่อมา...

กรุงกริ่ง กรุงกริ่ง

เสียงกระดิ่งที่ดังกระทบกันอย่างไพเราะบอกชัดว่าร้านดอกไม้เล็กๆ แห่งนี้กำลังมีผู้มาเยือน สายตาของผู้มาใหม่มองไปรอบๆ ก่อนจะหยุดที่ศีรษะของใครบางคนที่กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่หลังเคาน์เตอร์

“เอ่อ...ซื้อดอกไม้ช่อหนึ่งครับ”

ประโยคที่ได้ยินทำให้หญิงสาวผู้คลุกขมุกขมอขึ้นมายิ้มหวานให้ลูกค้าหนุ่มในทันที ก่อนจะถามเสียงใส

“ได้ค่ะคุณลูกค้า มีแบบในใจไหมคะ หรือจะดูแบบจากในตู้กระจกก่อนก็ได้นะคะ”

ชายหนุ่มเดินไปไล่สายตาดูตัวอย่างช่อดอกไม้แบบต่างๆ ตามคำบอกของเจ้าของร้าน ก่อนจะชี้ไปที่ช่อสโตนินมัลที่กำลังมาแรงในขณะนี้

“เอาแบบนี้ครับ”

“แล้วมีดอกไม้ชนิดไหนที่อยากได้เป็นพิเศษไหมคะ”

“ดอกอะไรก็ได้ครับ ขอสวยๆ หน่อย”

คนเป็นเจ้าของร้านระบายยิ้มเต็มใบหน้า เพราะสำหรับเธอแล้ว

ดอกไม้ทุกชนิดบนโลกนี้ล้วนสวยงามด้วยกันทั้งนั้น อยู่ที่ว่าจะมีใครมองเห็นความงดงามที่ซ่อนอยู่ในนั้นไหม

“ขออนุญาตถามได้ไหมคะว่าให้ในโอกาสอะไรเอ่ย”

“เอ่อ...สารภาพรักครับ”

ท่าทางเก๋อกะดากของอีกฝ่ายทำให้หญิงสาวอมยิ้มน้อยๆ ใบหน้ากระจ่างใสของชายหนุ่มแดงเรื่อ ขณะที่ดวงตาไหววูบราวกับชัด-เงิน แพรวไพลินเดินออกจากเคาน์เตอร์ไปหยุดหน้าดอกไม้หลากหลายพันธุ์ที่วางเรียงรายอยู่ในตะกร้า แล้วตัดสินใจหยิบดอกทิวลิปมาเจ็ดดอก ก่อนจะหมุนตัวเดินกลับไปเคาน์เตอร์อีกครั้ง

“รู้ไหมคะว่าดอกไม้เองก็มีคำพูดเหมือนกันนะ”

“ครับ?”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วอย่างงุนงง พอเห็นรอยยิ้มอ่อนหวานที่ปรากฏบนใบหน้าवलแล้วก็อดยิ้มตามไม่ได้

“ดอกไม้แต่ละชนิดมีความหมายที่ซ่อนอยู่ค่ะ อย่างดอกทิวลิปสีชมพูหมายถึงความรักที่บริสุทธิ์ จริงใจ ไม่หวังสิ่งใดตอบแทน...” หญิงสาวอธิบายพลางจัดช่อดอกไม้ด้วยท่าทางคล่องแคล่ว มือเล็กคว้าริบบิ้นสีขาวขึ้นมาพันรอบก้าน ก่อนจะหยิบกล่องใส่การ์ดยื่นไปให้อีกฝ่าย “เลือกการ์ดมาใบหนึ่งนะคะ”

ชายร่างสูงพยักหน้ารับก่อนจะกวาดสายตามองการ์ดแต่ละลายอย่างพิจารณา แล้วจึงตัดสินใจเลือกใบสีขาวที่ดูสบายตาที่สุด

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

ลูกค้าหนุ่มก้าวมารับช่อดอกทิวลิปสีขาวก่อนจะก้มลงอ่านลายมือสวยงามที่อยู่บนการ์ด รอยยิ้มละไมระบายเต็มใบหน้าอย่างพอใจเมื่อเห็นข้อความบนกระดาน

“ขอบคุณมากนะคะ”

“ยินดีค่ะ ขอให้คุณลูกค้ามีวันที่สดใสนะคะ”

แพรวไพลินค้อมหัวให้อีกฝ่ายก่อนจะมองส่งชายหนุ่มจนลับสายตา หลังจากที่เห็นว่าลูกค้าขับรถออกไปจากหน้าร้านแล้ว หญิงสาวก็หันมาง่วนกับการจัดริบบิ้นหลากสีเข้าลั่นชักอีกครั้ง จนกระทั่งนาฬิกาบอกเวลากหมองเย็น เธอก็เดินไปกลับป้ายประตูหน้าร้านเป็น ‘Closed’ แล้วจึงเดินเข้าไปทางด้านหลังที่อนุญาตให้เข้าได้เฉพาะพนักงานเท่านั้น

แม้จะประกอบอาชีพเป็นนักจัดดอกไม้ แต่แท้จริงแล้วแพรวไพลินเรียนจบจากคณะวิทยาศาสตร์ ภาควิชาเคมีจากมหาวิทยาลัยรัฐบาลแห่งหนึ่ง ทว่าเพราะหลงใหลในความสวยงามของดอกไม้ทุกชนิดและเสพติดกลิ่นหอมของมัน เธอจึงเลือกหันหลังให้วิชาความรู้ที่ร่ำเรียนมา แล้วเปิดร้านจัดดอกไม้เล็กๆ ตามความชอบของตัวเองแทน

“มาแล้วหรอเจ้ กำลังรออยู่เลย”

“เก็บข้อมูลไปถึงไหนแล้ว” ร่างบางถามพลางทอดลงนั่งตรงเก้าอี้ว่างข้างพลอยพรรณ โดยที่สายตาก็ยังมองจอโทร

แพรวไพลินก็คิดแบบผู้เป็นป้า ก่อนหน้านี้เธอเคยเห็นเพลงรัก
นั่งดื่มเบียร์คนเดียวในห้องนั่งเล่น สีหน้าและแววตาของน้องดู
เคร่งเครียดและไร้ชีวิตชีวาจนเธออดเป็นห่วงไม่ได้

‘แกเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมมานั่งดื่มเงียบๆ คนเดียวละ’

เพลงรักมองหน้าเธอด้วยสายตาทุกซะระหมด ก่อนจะยกกระป๋อง
เบียร์ขึ้นชดรวดเดียวหมด แล้วตอบด้วยเสียงแหบแห้ง

‘หนูบังเอิญไปเจอเรื่องบางอย่างมา ไม่รู้จะทำยังไงแล้วเจ้ มัน
มืดแปดด้านไปหมด’

สีหน้าอับจนหนทางของลูกพี่ลูกน้อง ทำให้แพรวไพลินทรุดลง
นั่งเคียงข้างอีกฝ่าย ก่อนจะลูบหัวน้องเบาๆ พยายามปลอบเสียงนุ้ม

‘ใจเย็นๆ ก่อน แกมีเรื่องอะไร เล่าให้พี่ฟังได้ไหม’

‘ตอนนี้หนูยังพูดอะไรมาไม่ได้เพราะยังเก็บหลักฐานได้ไม่ครบ
แต่หนูตั้งใจแล้วว่าต้องเอาตัวคนทำมาลงโทษให้ได้!’

ท่าทางแข็งกร้าวดุคันของลูกพี่ลูกน้องทำให้แพรวไพลินเลิกคิ้ว
อย่างแปลกใจ ปกติแล้วเพลงรักเป็นคนร่าเริง อ้าปากยิ้มดี แถมใจเย็น
ดุจสายน้ำ ไม่เคยเห็นอีกฝ่ายแสดงอาการโกรธเกรี้ยวจริงๆ

อีกฝ่ายกลับตอบสั้นๆ ว่ากำลังตามหาหลักฐานอยู่ นานวันเข้าก็ปฏิเสธที่จะให้พวกเธอเข้าพบ ทั้งๆ ที่การตกจากอาคารโดยไม่ทราบสาเหตุของพนักงานบริษัทยักษ์ใหญ่ควรจะเป็นข่าวหรือสร้างความกดดันให้ทีมสืบสวนด้วยซ้ำ ทว่าเรื่องราวทั้งหมดกลับเงียบราวกับไม่เคยเกิดขึ้น และคนที่อยู่เบื้องหลังคงหนีไม่พ้นดีพีโกลบอลมีเดีย

“เพื่อนสนิทของเพลงดูไม่รู้อะไรเลย ตอนนี้อยู่คนเดียวที่น่าสงสายนี่คือพวกเพื่อนร่วมงานกับคิมหันต์”

แพรวไพลินจึงถ่ายภาพถ่ายของนักแสดงหนุ่มตาไม่กะพริบ ก่อนหน้านี้พวกเธอแบ่งงานกันไปสืบข้อมูลจากเพื่อนสนิทของเพลงรักมาแล้ว แต่ก็ไม่พบความผิดปกติใดๆ พวกเขามีมิตรภาพที่ดีกับลูกพี่ลูกน้องสาว แถมยังไม่เชื่อด้วยว่าเพื่อนฆ่าตัวตาย ส่วนกลุ่มเพื่อนร่วมงานของเพลงรัก เธอยังไม่มีโอกาสได้เจอ เพราะมันแต่ตามหาใครบางคนที่น่าสงสายนี่สุดก่อน

คิมหันต์ พฤกษ์ดำรง

พระเอกหนุ่มไฟแรงวัยยี่สิบเจ็ดปี ลูกชายคนโตของพัลลภและอิชยา พฤกษ์ดำรง คณะกรรมการบริหารของดีพีโกลบอลมีเดีย บริษัทที่ผลิตและจัดจำหน่ายสื่อบันเทิงในรูปแบบต่างๆ แล้วก็ยังเป็นลูกพี่ลูกน้องของ ดลธิ์ พฤกษ์ดำรง ผู้ชายที่เกือบพรากความบริสุทธิ์ของเธอไปเมื่อคืนก่อน

คิมหันต์ให้การกับตำรวจว่าเขากับเพลงรักเถียงกันเพราะมีความเห็น
ไม่ตรงกันเรื่องงาน แล้วก็ไม่มีหลักฐานอะไรที่บ่งบอกว่าชายหนุ่มเป็น
คนลงมือฆ่าเพลงรักด้วย

แต่ถึงอย่างนั้นแพรวไพลินก็ยังสงสัยในตัวนักแสดงหนุ่มอยู่ดี
“ว่าแต่เจ้เป็นไงบ้าง เมื่อคืนไม่ได้บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหม”

หญิงสาวจะสายตาจากภาพถ่ายของคิมหันต์มามองคนถาม
หลังจากที่หนีออกมาจากบ้านของดลธีราราวห้าทุ่ม เธอก็รีบขึ้นรถกลับ
มาที่ร้านแล้วส่งข้อความบอกพลอยพรรณที่อยู่หอพักนักศึกษาว่า
ตัวเองปลอดภัยดี เสียดยกแต่ไม่มีเวลาสำรวจบ้านของผู้บริหารหนุ่ม
เพราะกลัวว่าเขาจะตื่นขึ้นมาเจอเสียก่อน

“ฉันไม่เป็นไร ขอขอบคุณมากนะที่เป็นห่วง”

“แล้วสรุปผู้ชายคนนั้นคือใคร”

“ดลธี พฤษดำรงค์”

“อะ?!” พลอยพรรณอุทานเสียงหลงก่อนจะหันไปมองภาพถ่าย
ของคิมหันต์บนจอโดยอัตโนมัติ “ดลธี พฤษดำรงค์ เจ้าพ่อรายการ
วาไรตี้คนนั้นนะเหรอ เขาเป็นญาติของคิมหันต์นี่”

แพรวไพลินพยักหน้ารับ ดลธี พฤษดำรงค์ รองประธานคณะ
กรรมการบริหารของดีพีโกลบอลมีเดีย มีชื่อเสียงจากการที่เขาเป็นผู้อยู่
เบื้องหลังการจัดทำละครและรายการวาไรตี้ชื่อดังที่ฉายตามช่องต่างๆ
ทั้งฟรีทีวีและระบบดิจิทัล ซึ่งแต่ละรายการก็

ไพลินด้วย

“แล้วเกิดอะไรขึ้นบ้าง เขาจับได้หรือเปล่าว่าเจ้มาสืบเรื่องลูกพี่ลูกน้องของเขา”

“จับไม่ได้หรอก ฉันแค่ดื่มกับเขานิดเดียวแล้วก็รีบวิ่งกลับ โชคดีที่พกยานอนหลับไปด้วย ก็เลยแอบเอาผสมในไวน์ให้เขากิน”

แพรวไพลินตัดสินใจไม่ลงรายละเอียดเรื่องที่เธอเกือบได้มีวันไนต์สแตนดาร์ดกับผู้บริหารหนุ่ม ขณะที่พลอยพรรณฐนั๊วกดไล่คดีให้เธออย่างชื่นชมก่อนที่จะแสกเกอร์สาวจะถามต่อเสียงเครียด

“ว่าแต่เจ้จะทำไมยังไปกับคดีเจ้เพลงต่อ ตอนนี้องหาทางเข้าถึงตัวคิมหันต์ยากแล้ว”

หญิงสาวเบือนหน้ากลับไปมองใบหน้าหล่อเหลาของคนบนจออีกครั้ง ก่อนจะตอบพลอยพรรณเสียงเข้มโดยไม่ละสายตาจากภาพตรงหน้าว่า

“ฉันจะแฝงตัวเข้าไปในดีพีโกลบอลมีเดีย”

แพรวไพลินกุมมือของหญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่ข้างกันก่อน จะลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นว่าใครที่เดินเข้ามาในห้องประชุม วันนี้หญิงสาวมาที่องค์การนิติวิทยาศาสตร์พร้อมกับส

ผิดธรรมชาติ¹ จึงต้องมีการชันสูตรพลิกศพโดยที่มนิติเวชขององค์การนิติวิทยาศาสตร์ เลยเป็นที่มาที่ทำให้เธอและป้าต้องมาฟังผลการตรวจสอบจากจิรณัฐในวันนี้

“ไอ้จี้” แพรวไพลินสวมกอดร่างระหงของเพื่อนสนิทหลังจากที่อีกฝ่ายไหว้สรวรยา ก่อนจะผละออกมายิ้มบางให้เพื่อน

“ฉันคิดถึงแกมากเลยไอ้แพรว”

“ฉันก็เหมือนกัน แล้วนี่แกเป็นไงบ้าง”

“ฉันสบายดี เสียใจด้วยนะกับเรื่องที่เกิดขึ้น”

“ขอบคุณแกมากเลยนะ”

จิรณัฐปีบไหล่เพื่อนสนิทอย่างให้กำลังใจ แล้วจึงหันไปทางหญิงวัยกลางคนที่โบหน้าชูบผมลงไปอย่างเห็นได้ชัด

“จี้เสียใจด้วยนะคะคุณป้า”

“ขอบใจมากนะลูก”

นักนิติวิทยาศาสตร์สาวสวมกอดหญิงวัยกลางคนอย่างห่วงใย ก่อนจะช่วยประคองอีกฝ่ายให้ทรุดลงนั่งบนเก้าอี้

“จี้ขอ

สถานที่อื่นๆ ที่อาจมีหลักฐานเพิ่มเติม เช่น บ้านหรือที่ทำงาน ในกรณีของน้องเพลงที่ทางตำรวจคาดการณ์เบื้องต้นว่าเป็นการฆ่าตัวตาย เราไม่พบจดหมายลาตาย และไม่พบประวัติการรักษาอาการป่วยทางจิตค่ะ”

“นั่นก็แปลว่าเพลงไม่ได้ฆ่าตัวตายใช่ไหมลูก”

“ก็เกรงว่าเรายังสรุปแบบนั้นไม่ได้ค่ะคุณป้า” จิณัฐตอบสรวลด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “การเสียชีวิตของน้องเพลงอาจเป็นการฆ่าตัวตาย อุบัติเหตุ หรืออาจเป็นการฆาตกรรมก็ได้ค่ะ ซึ่งจะเป็นสาเหตุไหน จะต้องพิจารณาจากประจักษ์พยานที่เห็นเหตุการณ์หรือว่าหลักฐานอื่นๆ ร่วมด้วย เพียงแต่หลักฐานทั้งหมดที่มีอยู่ตอนนี้ ยังบอกไม่ได้ว่าน้องตกลงมาจากอาคารได้ยังไงค่ะ”

สีหน้าของญาติผู้เสียชีวิตหม่นลงไปอย่างเห็นได้ชัดกับคำตอบของจิณัฐ ก่อนที่แพรวไพลินจะถามต่อ

“แล้วสภาพศพละ บอกอะไรได้บ้างไหม”

“นอกจากที่อวัยวะส่วนใหญ่เสียหายเนื่องจากการกระแทกแล้ว พวกเราพบร่องรอยการถูกทำร้ายบนร่างกายของน้องเพลงค่ะ มีรอยฟกช้ำบริเวณข้อมือและต้นแขน รวมทั้งยังพบเนื้อเยื่อของบุคคลอื่นติดอยู่ที่ซอกเล็บของน้องด้วย ซึ่งเมื่อลองเทียบตัวอย่างดีเอ็นเอกับผู้ต้องสงสัยในฐานะข้อมูลของกรมตำรวจแล้ว ยังไม่ตรงกับข้อมูลที่มีอยู่ค่ะ”

ดวงตาของแพรวไพลินทอประกายกร้าว มั่นใจว่าเพลงรักไม่มีทางฆ่าตัว

“ฉันแสดงว่าคนที่ทำร้ายเพลงอาจเป็นใครก็ได้สินะ”

จิรณัฐพยักหน้ารับคำถามของเพื่อนสนิทก่อนจะสรุป

“ตรงนั้นไม่มีกล้องวงจรปิด ไม่มีใครเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ดังนั้นเราจึงไม่สามารถสรุปสาเหตุการตกลงมาจากอาคารของน้องเพลงได้ค่ะ”

แพรวไพลินเฝ้าริมฝีปาก อย่างน้อยตอนนี้ก็ไม่ได้มีดบาดด้านเสียทีเดียว หากเธอเข้าถึงบุคคลที่ใกล้ชิดกับเพลงรักแล้วสืบข้อมูลจากพวกเขาได้ ก็อาจจะรู้ว่าเหตุผลอะไรที่ทำให้ลูกพี่ลูกน้องขึ้นไปบนดาดฟ้าของอาคารแล้วตกลงมา

เธอไม่เชื่อหรือว่าน้องจะฆ่าตัวตาย

“ขอบคุณมากนะคะ”

จิรณัฐพยักหน้าพลางโอบไหล่เพื่อนอย่างห่วงใย เธอพูดคุยกับแพรวไพลินอยู่สักพักก่อนจะพนมมือไหว้ลาสวรรยา แล้วขอตัวออกจากห้องประชุมเพื่อให้เพื่อนสนิทและป้าได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน หลังจากประตูห้องปิดลงแล้ว สวรรยาก็มองเข้าหาดหลานสาวแล้วปล่อยโฮออกมาอย่างสุดกลั้ว

แพรวไพลินเฝ้าริมฝีปาก ยิ่ง

จะพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นว่า

“ป่าไม่ต้องกังวลนะคะ แพรจะหาความจริงให้ได้ว่าเกิดอะไร
ขึ้นกับเพลงกันแน่!”

ครอโยบาย

5

อลิซคนนั้น

ดลธิ์ไล่สายตาอ่านผังรายการวาไรตี้ที่จะเปิดตัวในช่วงครึ่งปีหลังพลางขมวดคิ้วมุ่น เมื่อเห็นว่ากรรมการคนใหม่ของรายการ The Idol วัยรุ่นวัยฝัน ซีซั่นสอง กลายเป็นใครบางคนที่ไม่ได้อยู่ในแผนงานมาก่อน

คิมหันต์ พฤษะดารง

ทำไมจ้ะ ลูกพี่ลูกน้องของเขาถึงได้กลายมาเป็นหนึ่งในเมนเทอร์ประจำรายการไปได้

The Idol วัยรุ่นวัยฝัน เป็นรายการเซอร์ไววัลค้นหาไอดอลหญิงหน้าใหม่ที่ซื้อลิขสิทธิ์รายการมาจากประเทศเกาหลีใต้ ซึ่งหลังจากที่มีการออเนอเรีในซีซั่นแรก รายการนี้ก็ได้รับความนิยมอย่างถล่มทลายทันที เพราะประเทศไทยไม่เคยมีรายการแนวนี้มาก่อน

ธีมหลักของรายการคือการอดิชั่นวัยรุ่นหญิงจากทั่วประเทศทั้งที่มีสังกัดและเป็นเด็กฝึกอิสระให้มารวมตัวอยู่ในค่ายเพื่อฝึกร้องเต้น แร็ป และแสดงความสามารถต่างๆ บนเวที โดยจะมีการโหวตให้คะแนนโดยผู้ชมและคัดคนที่ได้คะแนนโหวตน้อยออกเป็นรอบๆ ผู้แข่งขันที่ได้คะแนนโหวตสูงสุดตามลำดับที่กำหนดจะได้เดบิวต์เป็นศิลปินกลุ่ม

การที่ผู้ชมมีส่วนร่วมในการตัดสินผลการแข่งขันนี้เอง จึงทำให้รายการนี้เป็นที่นิยม นอกจากนี้ก็ยังทำให้วงเกิร์ลกรุ๊ปที่ได้เดบิวต์ในซีซั่นแรกกลายเป็นวงที่ได้รับความนิยมสูงสุด เพราะทุกคนล้วนมีฐานแฟนคลับอยู่แล้วตั้งแต่อยู่ในรายการ ซึ่งในซีซั่นที่สองนี้ พายัพก็มอบหมายให้อิษยาเป็นผู้ดำเนินการผลิตแทนเขาที่เคยรับหน้าที่นี้แล้วสมัยทำซีซั่นหนึ่ง

การคัดเลือกในรอบแรกจะประเมินความสามารถจากคลิปวิดีโอที่ผู้สมัครส่งเข้ามา คนที่ผ่านเข้ารอบจะถูกเรียกมาอดิชั่นที่หน้ากล้อง โดยมีคณะกรรมการคอยให้คะแนน หลังจากนั้นเด็กฝึกที่ได้รับคัดเลือกทั้งห้าสิบคนจะได้เข้ามาอยู่รวมกันในค่ายเพื่อฝึกซ้อมการแสดงในแต่ละสัปดาห์ ซึ่งตอนนี้ก็ได้เด็กสาวที่ผ่านเข้ารอบแล้ว และกำลังจะเปิดกล้องถ่ายทำตอนหลักของรายการในสัปดาห์หน้า

ทว่าสิ่งที่ดลธีไม่เข้าใจคือ ทำไมजू คิมหันต์ถึงได้รับคัดเลือกให้มาเป็นเมนเทอร์ประจำรายการแทนที่รัชยะ ศิลปินมากความสามารถที่เคยเป็นเมนเทอร์ในซีซั่นก่อนไปเสียได้

ผู้บริหารหนุ่มเล็กตัวอย่างสงสัยก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ตั้งใจจะโทร. ไปสอบถามหัวหน้าทีมโปรดิวเซอร์ของรายการกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนี้ ทว่าजू ก็มีเบอร์แปลกโทร. ซ่อนเข้ามาเสียก่อน

แต่ละนาทิจของนีนามีค่าแค่ไหน นัตไม่เป็นนัตเลยนะ!”

การรัวประโยคคำไม่ยั้งของอีกฝ่ายทำให้ดลิต้องพยายามข่ม
ความเบื่อหน่ายไว้ภายใน แล้วถามกลับเสียงเรียบ

“นัตอะไรครับ”

“ก็คุณนัตนี้น่าดินเนอร์ไม่ใช่หรือไงคะ! นีนามารถที่ร้านเกือบ
ชั่วโมงแล้วนะ ทำไมคุณถึงยังไม่มาอีก”

“ผมไปนัดกับคุณตอนไหนครับ”

“คุณดล!”

ผู้บริหารหนุ่มเม้มริมฝีปากอย่างระบืออารมณ์ ดูท่าปฏูของเขาจะ
เป็นคนจัดการเรื่องนี้โดยที่ไม่ถามความเห็นก่อนอีกแล้ว พอเหลือบไป
ดูการแจ้งเตือนตารางงานที่เลขาฯ ส่งมาให้ทางอีเมล ก็เพิ่งรู้ว่าวันนี้
ตัวเองมีนัดกับนีนิจจริง ๆ

“ผมคงไปทานข้าวกับคุณไม่ได้ แต่ถ้าคุณทานเสร็จแล้ว ผมจะ
จัดการเรื่องค่าใช้จ่ายให้เอง แล้วก็ให้คนขับรถไปส่งคุณที่บ้านด้วย”

“แบบนี้อีกแล้วนะ

สองอยู่ดี

“ไปทำไม ผมกับเขาไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย”

“ทำไมบอสร้ายกับเรอนักล่ะครับ ผมว่าเธอเหมาะกับคุณออกนะ”

เป็นประโยคที่ทำให้ผู้บริหารหนุ่มทำเสียงฮึดอัดอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนจะตอบเสียงห้วน

“แม้แต่พูดเรื่องไร้สาระอยู่ได้ ไม่กลับบ้านกลับช่องหรือไง”

พฤษหวัระชวนให้แกสีหน้าหงุดหงิดของเจ้านาย ก่อนจะวางแท็บเล็ตลงเบื้องหน้าอีกฝ่าย แล้วพูดด้วยน้ำเสียงที่กลับมาเคร่งขรึมอีกครั้ง

“ข้อมูลที่บอสต้องการครับ”

คลีคลดสายตาลงมองแท็บเล็ตด้วยแววตาที่เปล่งประกายอยู่ชั่วครู่ก่อนจะไล่เลขาหนุ่มให้กลับบ้าน พอประตูปิดลงแล้ว ชายหนุ่มก็หยิบแท็บเล็ตที่วางขึ้นมาเปิดดูรายชื่อแคววไอพีที่เข้าร่วมงานเลี้ยงของห้างสรรพสินค้าดิเอ็มเมอรัลที่ตนเองไปร่วมงานเมื่อหลายคืนก่อน

ซิมคืออกเทลงจากปากของเธอจริงๆ จะหวานจับใจขนาดไหน

‘บางครั้งเราโกหกเพื่อปกป้องคนอื่น บิดเบือนเพื่อไม่ให้ใครเดือดร้อน ปกปิดตัวตนเพื่อพิสูจน์ความจริงบางอย่าง สิ่งสำคัญคือเราต้องรู้ว่าตัวเองกำลังทำอะไร และยอมรับผลของการกระทำนั้นให้ได้...’

พอได้พูดคุยกัน ดลก็รู้สึกว่ามีบางอย่างที่ดึงดูดความสนใจทัศนคติของหญิงสาวแตกต่างจากผู้หญิงหลายคนที่เคยพบ แม้แต่กิริยาท่าทางก็ดูนุ่มนวลน่าค้นหา จนสุดท้ายแล้วเขาก็ตัดสินใจชวนเธอกลับมาดื่มที่บ้าน

แล้วยิ่งเมื่อได้เห็นใบหน้าवलชัดๆ หัวใจที่มักด้านชาอยู่เสมอก็เหมือนจะหยุดเดินไปชั่วขณะ

สวย...

เธอสวยกว่าที่เขาจินตนาการไว้

แม้จะพบผู้หญิงมากมาย แต่ดลก็ไม่เคยเจอใครที่สวยตรงจริงใจได้เท่าอลิซน้อยคนนั้นเลย

‘รู้ไหมคะว่าดอกไม้แต่ละชนิดล้วนมีความหมายในตัวเอง...’

นุ่มเบาๆ ดูดตึงปลายลิ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า สิ่งที่อยู่นอกข้างซ้ายก็เต้นระรัวอย่างมีความสุข

ชอบ...

เขาชอบรสชาติของเธอ...

‘ถ้าคุณไม่ปฏิเสธ คราวนี้ผมจะไม่หยุดแล้วนะ...’

‘ฉันเต็มใจค่ะ’

เรือนร่างบอบบางหวานละมุนไปทุกสัดส่วน ทุกอณูผิวที่ได้สัมผัสกันคล้ายมีเปลวไฟเล็กๆ ลามเลียจนทำให้ร้อนผ่าวไปทั้งร่าง นอกเหนือจากความสวดยสะพรั่งที่ชวนให้หลงใหลแล้ว อะไรบางอย่างในตัวเธอก็ดึงดูดให้เขาตกลงไปในหลุมพรางจนหาทางขึ้นไม่ได้

ไม่สิ...

ไม่ได้อยากขึ้นมาเลยต่างหาก

ทว่าในเช้าวันต่อมา สาวน้อยคนนั้นกลับหายตัวไปจากบ้านของเขาย่าง

เข้าร่วมงานเลี้ยงนี้ในฐานะแขกพิเศษจากการเป็นที่ปรึกษาให้ดิเอ็ม-เมอรัลกรุ๊ป และเลือกใช้นามแฝงว่าพิน็อคคิโอ ตัวละครที่นิสัยเหมือนกับเขาราวกับฝาแฝด

เขาโกหกเพื่อเอาตัวรอด บ่ายเบี่ยงเพื่อซ่อนความลับ ปกปิดเพื่อไม่ให้ใครรู้จักตัวตนที่แท้จริง

แต่น่าแปลกที่พอได้อยู่กับอลิซน้อยคนนั้นแล้ว พิน็อคคิโออย่างเขากลับกล้าที่จะเป็นตัวของตัวเอง...

เพราะอะไรกันนะ?

ดลธีเลื่อนรายชื่อไปที่หน้าถัดไป นอกจากรูปลักษณะภายนอก และทัศนคติของเธอก็ดึงดูดความสนใจแล้ว ใบหน้าของหญิงสาวก็ยังคล้ายคลึงกับใครบางคนที่เคยรู้จัก แม้เขาจะไม่ได้พบกับเธอนานเกินสิบปีแล้วก็ตาม

‘แพรว...ฉันชื่อแพรวค่ะ’

แม้แต่ชื่อเล่นก็ยังเหมือนกัน...

ไม่รู้ว่าเพราะปริมาณแอลกอฮอล์ที่มีมากเกินไปในกระแสเลือด หรือเพราะสภาพจิตใจที่อ่อนไหว

และเคยพบปะกับพวกเธอมาก่อนแล้วในงานสังสรรค์ทั่วไป บางคนก็เป็น
เพื่อนของเพื่อนสนิทของเขา จึงมีโอกาสเจอกันบ้างตามงานสังสรรค์
ต่างๆ แต่กับอลิซน้อยคนนั้นแล้ว เธอไม่เคยเห็นเธอในงานไหนมาก่อน
เลย

ทำไมล่ะ...

ทำไมถึงไม่มีเธออยู่ในรายชื่อนี้?

แล้วถ้าเธอไม่ใช่ลูกค้าระดับท็อปสเปนเดอร์ที่ได้รับการจัดเชิญ
แล้วสาวน้อยคนนั้นเข้าไปในงานได้อย่างไร

นี่เร็วเลื่อนหน้าจอไปที่เอกสารหน้าสุดท้าย ก่อนจะชะงักเมื่อ
เห็นผลการตรวจสอบสารตกค้างในแก้วเครื่องดื่มที่ให้พนักงานส่งไป
วิเคราะห์กับห้องแล็บเอกชน

ยานอนหลับ?

แสดงว่าเขาสลบไสลไม่ได้สติไปขนาดนั้น ไม่ใช่เพราะฤทธิ์
แอลกอฮอล์ หรือความเหนื่อยล้าที่สั่งสมมาจากการทำงานอย่างที่เคย
คิดเสียแล้ว

อลิชน้อยที่หลงเข้ามาในดินแดนมหัศจรรย์แล้วหนีกลับไปง่ายๆ
แบบนั้น

ไม่ว่ายังไงก็ต้องเจอกันอีกให้ได้!

อลิชน้อย